

SAYI: 04 26 KASIM-10 ARALIK 2003 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

KÜRESEL İÇ-SAVAŞTA BURJUVA DEHŞETİ

Dünya
Proletaryasının
Nitelik
Yükselişi

Ortalama
Solun
Dinci Hareket
Sevdası

“Bütün
Ülkelerin
İşçileri ve
Ezilen Halklar
Birleşin!”

Proletaryanın
Ölümsüz
“General”i:
ENGELS

Kürdistan
Proletaryasının
Leninist
Partisi

• Bolşevik
Rüzgarlar
Kremlin
Duvarını
Dövüyor

Merhaba,

Dergimizin 4. sayısı yine dolu bir gündemle çıkıyor. İstanbul'da 5 gün arayla meydana gelen patlamalar gündemin birinci sırasına yükseldi. Patlamaların ardında kimlerin olduğu ve bununla neyin amaçlandığı şu anda en çok merak edilen konu. Bu saldırıları kim gerçekleştirmiş olursa olsun sonuçlarının ABD ve İsrail'in Ortadoğu politikalarına hizmet edeceğine kuşku yok. İktidardaki savaş hükümeti ise bundan sonra bu politikalara tüm ruhuyla hizmet edeceğini açıkladı. TC devleti bundan sonra Ortadoğu'ya ABD ve İsrail'in isteği doğrultusunda ve onların çizeceği çerçevede bir koçbaşı olarak daha çok müdahalede bulunacaktır. Gelişmeler emperyalizmin ve işbirlikçilerin hedeflerini gerçekleştirmek için her türlü yönteme, yüzlerce, binlerce insanın ölümü pahasına da olsa başyurabileceğini bir kez daha gösterdi.

İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini terörle katliamla bastırmaya, komünistlere devrimcilere karşı "sürek avı" başlatmaya hazırlanan emperyalist-kapitalist sistemin güç merkezlerinde yaptıkları hesapları bozacak olan, proletaryanın yeni bir toplum kurmak için mücadelesi olacaktır. Sindirilmeye, baskıyla terörle korkutulmaya çalışılan proletarya artık öyle bir düzeye erişmiştir ki, hiçbir güç onun emperyalist-kapitalist sistemi yıkmasına engel olamayacaktır. Yüzlerce yılın sınıf mücadelesi deneyimine sahip olan proletarya, kendisini her düzeyde geliştirerek yeni bir toplumun kuruluşuna önderlik edecek niteliğe ulaşmıştır. Bu sayıdaki başyazımızı bu konuya ayırdık.

Üzerine yaşadığımız topraklarda işçi ve emekçilerin eylemlerinde önemli bir yoğunlaşma yaşanıyor. Şimdi sermaye sınıfı ve onun devleti son dönemdeki bombalı saldırıları bahane ederek işçi sınıfı ve emekçilere daha çok saldıracaktır. Bu, sınıflar mücadelesinde büyük kapışmaların yaşanacağını gösteriyor. Artık geri adım atması mümkün olmayan işçi sınıfı ve emekçiler, böyle bir kapışmayı göze almadan yaşamda kalma mücadelesi dahi veremezler. İktidarı ele geçirip sömürüden kurtulmaları ise her zamankinden daha çok mümkündür.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

FİLİSTİN GECESİ

16 KASIM 2003

15 Kasım Günü
Şişli'de yaşanan
patlama esnasında
gecenin
düzenleneceği
salonun hasar
görmesi nedeniyle
FİLİSTİN GECESİ
ertelenmiştir.
Yeni tarih,
Ayışığı Sanat
Merkezi tarafından
duyurulacaktır

Bilgi için: Ayışığı Sanat Merkezi
Tel: 0212 292 13 48 /Taksim

Dergimizin

Eskişehir ve İzmir Temsilcilikleri Açıldı!

ESKİŞEHİR:

İstiklal Mahallesi Dilekli Sokak No:4/17
Kat:2

İZMİR:

853. Sokak No: 27 Bilen İşhanı Kat
6/606 Konak 0 232 445 79 52

DÜNYA PROLETARYASININ NİTELİK YÜKSELİŞİ

Maddi koşulların olgunlaşmadığı dönemlerde insanlar, gelecek toplumu tasarımı yoluyla ortaya koyabiliyorlardı. Ütopik sosyalizm gelecek toplumun tasarımıdır. Görüşler, maddi temeli olmadığından, bilimsel olamıyordu. Ne zaman ki yeni toplumun maddi önkoşulları kapitalizmin bağrında oluştu ve olgunlaştı, gelecek toplumu artık tasarlamaya gerek kalmadı. Kapitalist toplumun maddi ilişkileri çözümlenerek, onun yerini alacak daha yüksek toplumun bir zorunluluk olduğu bilimsel olarak ortaya kondu. Marx ve Engels tarafından geliştirilen Bilimsel Sosyalizm, bunun teorik ifadesidir.

Artık, amacı tasarımı yoluyla belirlemeye gerek yoktur; proletarya varlık koşulları nedeniyle sınıflı toplumu kaldırmaya zorlanıyor. Proletarya kendi kendini kurtarabilir. Kendisini kurtarmak için, öncelikle tüm ezilen kitleleri kapitalizmin baskısından kurtarması gerekiyor. Tarihsel görevi dünyayı kurtarmak olan proletarya bu gelişmişliği yansıtmalıdır. Şartlar her zaman proletaryanın kendisini kurtarmaya uygun olmadı. Proletaryanın kurtuluşu tarihsel bir iştir; yani bunun tarihsel koşullarının oluşması zorunluluğu vardır. Zamanla bunun maddi şartları da oluştu. Proletarya artık tarihsel görevini yerine getirebilir.

Proletarya varlık koşulları nedeniyle, tarihsel rolünü yerine getirmeye zorlanırken, bu görevi yerine getirebilmesi için henüz pratiğin çelikleştirici okulundan geçmemişti. Daha kendisini kurtaracak olgunluğa ulaşmamıştı. Bu yüzden, 1848'de kendi kendini kurtarabileceği beklentileri boş çıktı. Ama, bu yolda büyük adımlar attı. Daha sonra Atlantik'in her iki yakasında sınıflar mücadelesi fırtınası estiğinde, savaşımın çetin ve çelikleştirici pratiğinden yetkinleşmiş olarak çıktı. Artık tarihsel görevini gerçekleştirecek olgunluğa erişiyordu.

Proletarya ilk önceleri, burjuvazi tarafından ayaklanmaya itildi. İlk başkaldırlara bu şekilde girdi. Burjuvaziyi yenmek için tam bir bilinç açıklığı olmalı. Bu savaşımı kazanmak için yalnızca buna zorlanmak yeterli değil. Sınıf mücadelesi; teorik, politik, ekonomik (pratik) bir bütünlük gösterir. Proletarya bu bütünselliğe Komünistler Birliği ve I.Enternasyonal döneminde ulaşır. Marksizmle birlikte tarihsel görevi ve amacı hakkında tam bir bilinç berraklığına kavuşur. Bu tarihten sonra proletarya, dünyayı değiştirme devrimci eylemine açık bilinçle girişti.

Sınıflar savaşımının daha sonraki dönemlerinde teorik ve pratik bakımından iyice yetkinleşti; bu süreçte engin dene-

yimler kazandı. Kendisini sınıflar savaşımının her koşuluna ve her biçimine hazırladı. Zaten böylesi çok yönlü hazırlanmadan sınıflar savaşımını kazanamaz. Proletarya bu olgunluğa sınıf savaşımı sürecinin çeşitli aşamalarından geçerek ulaştı. Komün'de zor yoluyla eski sistemi yıkarak proletarya diktatörlüğünün ilk örneğini yaratırken, sınıf mücadelesinin göreceli olarak daha barışçı sürdüğü II.Enternasyonal döneminde genel oy kullanımında bağımsız sınıf tavrı göstererek olgunluğunu göstermiştir. Sınıf mücadelesinin göreceliği barışçı döneminin ardından, şiddetli mücadele dönemine girildiğinde, mücadelenin gelişimine denk yeni taktikler geliştirdi. Proletarya, sınıf savaşımının bu en sert ve şiddetli sürecinde proletarya devriminin teorisi ve taktiği olan leninizme donanır. Lenin, yalnızca proletarya devriminin teori ve taktiklerini değil, proletaryayı devrime götürecektir örgüt sorununu da çözümler. Proletaryayı devrime götürecektir yetenekte olan Leninist Parti anlayışı ve modeli tüm bir yüzyıla baştan sona damgasını vurur. Dünya proletaryası Leninizm ve Leninist Parti ile olgunluğunun üst basamaklarına tırmanır. Proleter devrimler çağını başlatır.

Proleter devrimler çağını başlatan devrimci bir sınıfın bu büyük tarihsel eylemi, bu sınıfın, insanlığı düştüğü yerden kurtarmaya nasıl hazır olduğunu ve kurtaracağını gösterir. Bu sınıf, proletarya, bir sınıfın varacağı en ileri olgunluk düzeyine ulaştığını, insanlığın kurtuluşu demek olan sosyalizmi kurarak gösterdiği gibi; insanlığı I. ve II. Emperyalist savaşların yıkımından kurtararak ve dünyanın faşist despotluğun egemenliğine girmesini engelleyerek de ortaya koymuştur.

Proletarya, burjuvaziye üstünlüğünü yaşamın her alanında tanıttı. Edebiyat ve sanat alanında, gerçekçilikte ne kadar iddialı olduğunu düşmanları da kabul ediyor. Proletaryaya dünyayı kurtarma misyonu biçilmesi boş bir laftan ibaret değildir. Gösterdiği tam gelişme bunun en çarpıcı ifadesidir. Yalnızca proletarya, varlık koşulları ve gösterdiği tam bir bilinç berraklığı nedeniyle insanları kurtarabilir.

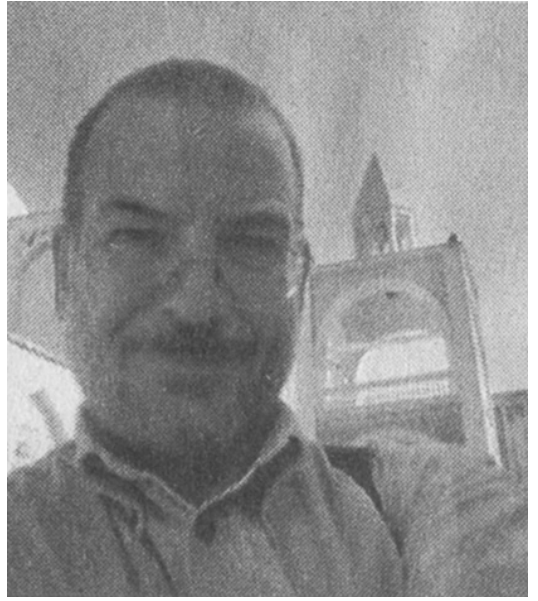
Fizikçiler, yerçekiminin yükselişinden söz ediyor. Bunu proletaryanın gösterdiği teorik-pratik gelişmeye uygularsak, proletarya hareketinin bir nitelik yükselişinden söz edebiliriz. Proletaryanın niteliğindeki bu yükseliş, insanlığın gerçekten, yeni bir gelişme evresine girdiğinin en çarpıcı işaretidir. Ancak böylesine nitelikli devrimci bir sınıf, insanlığın ilk defa özgürlük çağını başlatacak yetkinliğe sahip olabilir.

Ortalama Solun Dinci Hareket Sevdası

Türkiye’de, sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin burjuva dinci harekete duyduğu yakınlığı, artık onların her adımında görmek mümkün. Bu yakınlık, Türkiye’deki dincilerle sınırlı değil. Burjuvaziyle uzlaşma, burjuvazinin bir kesiminden medet umma anlayışının ürünü olan bu yakınlığı, şimdi evrensel düzeye taşımış bulunuyorlar. Dünyanın neresinde bir dinci hareket varsa, ona olan sempatilerini ifade etmek için adeta birbirleriyle yarışıyorlar. Kimisi “Hamasa Selam” gönderiyor, kimisi Hizbullah’ı övüyor, kimisi de İran’ı güzellemeyle meşgul. Ama, hepsinin ortak noktası şu ki, burjuva dinci hareketlerin emperyalizmle, İsrail siyonizmiyle, Arap gericiliğiyle bağlarını; anti-komünist karakterlerini, komünizmin yayılmasını önlemekte üstlendikleri rolü emekçi sınıflara unutturmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Bunun son örneklerinden birini Evrensel gazetesi verdi. Bu gazete yazarlarından Aydın Çubukçu, “Doğu Konferansı” dedikleri bir grupla gittiği İran’da edindiği izlenimleri Evrensel’de yayımladı. Gazetecilik tekniği hakkında az da olsa fikir sahibi olanlar şunu bilirler: Bir gazeteci, gezip gördüğü ülkenin, toplumun vb. öne çıkaracağı özelliklerini ideolojik-politik tercihlerine göre saptar. Başka bir ifadeyle, gazetenin ya da gazetecinin ele aldığı ülkenin öne çıkardığı özellikleri, o gazetecinin ya da gazetenin ideolojik-politik tercihlerini ele verir. Objektiflik adına, bunun aksinin gerçekleşmesine hiç bir gazetenin yönetimi ya da yazarları izin vermez.

Evrensel Gazetesi ve yazarı Aydın Çubukçu, bu gerçeğe uygun hareket etmiştir. Sosyal-reformistlerin burjuva dinci harekete ilişkin yaklaşımlarının bütün yönlerini Aydın Çubukçu’nun, daha doğrusu Evrensel gazetesinin bu yazı dizisinde görebiliyoruz. Aydın Çubukçu, 3 Ekim’de başlayan yazı dizisinin tümünde, İran devletinin ve yönetiminin gerici burjuva diktatörlüğü olan özünü gizlemek için elinden geleni yapmış. Bunu nasıl yapmaya çalıştığını göreceğiz. Ama, şunun altını bir kez daha çizmekte yarar var: Özellikle son yıllarda burjuva dinci hareketle ittifak arayışı içine giren sosyal-reformist ve oportünist hareketler, dinci hareketin gerçek sınıf karakterlerini, varlık nedenlerini, işbirlikçi yönlerini, ulusal ve uluslararası düzeyde ilişkilerini ve dayanaklarını gizlemek için büyük bir çaba harcıyorlar. Bu bağlamda, burjuva dinci hareket söz konusu olduğunda sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin ne söylediklerine değil, neyi söylemediklerine; yani neyi gizleme-

ye çalıştıklarına bakmak gerekir. Bizi, gerçeğe ulaştıracak olan yöntem budur.

Evrensel’in İran’ı anlatan yazı dizisinde hemen göze çarpan yan, yönetim dahil herkesin anti-amerikancı olduğudur. Muhalefet, “anti-amerikancı”dır, yönetim, “anti-

amerikancı”dır vs. Öyle ki, “anti-amerikancılık”ta herkes birbiriyle yarışıyor. Böyle yapmakla Evrensel yazarı, burjuva dinci harekete yaklaşımını haklı çıkaracak şekilde, bir taşla birkaç kuş vurmaya çalışıyor. Öncelikle, İran, anti-Amerikancı konuma sokularak şeriatçı devletin bütün zulmü unutturuluyor. Zaten, birkaç gün süren yazı dizisi boyunca İran devletinin, şeriat düzeninin, dinci burjuvaların zulmüne ilişkin dış dokunur bir tek sözcük bulmak mümkün değil. İran’ın lafta kalan, soyut anti-emperyalizmi ile içerde işçi sınıfına, diğer emekçi sınıflara ve ezilen halklara yönelik zulmü gözlerden saklanıyor.

Oysa, İran, Humeyni iktidarıyla birlikte komünistlere, ilericilere, demokratlara, Kürt halkına tarihin tanık olduğu en büyük zulümlerinden birini uygulamış bir devlettir. Komünistlerin beşer, onar kişilik gruplar halinde vinçlere çekilerek idam edilmeleri, emekçi sınıfların belleğinden silinmiş değil. İdamlar, devrimden sonra uygulanan korkunç zulmün bir aynasıdır. Sadece idamlara bakarak, şimdiki İran’ın, devrimden sonra en vahşi katliamları yaptığını söylemek mümkün. Komünistleri en vahşi katliamlardan geçiren İran, Kürt halkını da unutmamıştır. Evrensel’in unutturmaya çalıştığı zulüm, Kürt halkı üzerinde, Şah rejiminden devralınan biçimiyle devam ettirilmiştir. İran’ın tarihi, doğası, kültürü, anti-amerikancılığı vb. üzerine edilen bir yığın laf arasında unutturulmaya, gözlerden saklanmaya çalışılan gerçek budur.

Bunlar anlatılmadan, İran anlatılamaz. Ya da şöyle diyebiliriz: Bunları anlatmadan İran’ı anlatmaya çalışan kişi, İran’daki burjuva diktatörlüğünün demagojilerine yardım etmiş olur. Çünkü, bugün de devam eden bu zulüm, bu vahşet İran gerçeğinin en özlü yanını oluşturur.

İran'ın Anti-Emperyalizmi!

Sosyal-reformistler ve oportünistler, burjuva dinci hareketle ittifak anlayışını gerekçelendirirken, en çok onların anti-emperyalizminden dem vururlar. Bizdeki burjuva dinci hareketin anti-emperyalizmle ilgisinin olmadığını biliyoruz. Peki, İran anti-emperyalist konumunda bulunuyor mu? Yakın tarihi bilenler, tereddüt etmeden bu soruya olumsuz yanıt verirler. Sosyal-reformistler ve oportünistler, yakın tarihi bilmediklerinden değil, burjuvazinin bir kesimiyle ittifak arayışı böyle gerektirdiği için bu soruya olumlu yanıt veriyorlar.

Gerçekte İran, öz olarak ne anti-emperyalisttir ne de anti-amerikancıdır. Görünüşteki anti-amerikancılığının nedeni, ABD'nin önceki ilişkilerini Şah rejimiyle sürdürmüş olmasıdır. Bir başka nedeni de içeride devrimi kendilerinin temsil ettiğini iddia etme ihtiyacıdır. Çünkü, anti-amerikan konumunda görünmeden devrimi temsil etme iddiası sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Oysa İran'ın anti-emperyalizmi kadar anti-amerikancılığı da sahtedir. İran, 1979 devriminden sonra her dönem Avrupalı emperyalistlerle ilişkilerini sürdürmüştür. Bu ilişkiler, zaman içinde güçlenerek bugüne kadar gelmiştir. İran'ın AB emperyalistleriyle ilişkileri, günümüzde o kadar aleni ve o derece yoğun ki, üzerinde söz söylemeye bile gerek yoktur. İran, ABD ile de çeşitli biçimlerde ilişkilere devam etmiştir. Anti-amerikancı söylemin en yoğun olduğu dönemde İran-Gate olayıyla açığa çıkan silah alışverişi, İran'ın ABD emperyalizmiyle ilişkilerini gözler önüne sermiştir. Aynı şekilde anti-siyonist söylemde baş sırayı kimseye bırakmayan İran, Irak'la savaş sırasında İsrail ile silah alışverişinde yakalanmıştır.

Görüldüğü gibi, anti-emperyalist, anti-siyonist söylemini yoğunlaştırırken emperyalistlerle, İsrail'le silahlı alışverişi yapmak, gizli ilişkiler kurmak İran burjuva diktatörlüğünün bir karakter çizgisi haline gelmiş. Şimdi, bütün sosyal-reformistler ve oportünistler gibi, Evrensel de bunların geçmişe ait olduğunu ileri sürebilirler. Ama durum, burjuva dinci hareketle ittifak için, bu hareketi aklayacak gerekçe arayışındaki sosyal-reformistleri ve oportünistleri rahatlatacak cinsten değil. İşte iki örnek:

“Bu arada İranlı yöneticilere, Birleşik Devletler ile pazarlık şansı verecek bir diğer fırsat daha ortaya çıkmıştı: Bu, Irak'a karşı yapılacak bir savaştı. Düşmanlıklar bir kenara bırakılarak, Cenevre'de Amerikalı ve İranlı yetkililer arasında haftalar boyunca doğrudan görüşmeler yapıldı. Görüşmelerden çıkan sonuç, İran'ın Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesinden yana olduğu ve Amerikan birlikleri tarafından Irak topraklarının işgalinin uzun süreli olmayacağı yönündeydi.” (Le Monde Diplomatique, Sayı 16, Sf.12)

Aynı dergide İran'ın ABD'ye nasıl yardımcı olmaya çalıştığı şu cümlelerle anlatılıyor:

“İran hükümeti, Hazar bölgesinde bulunan Şii nüfus üzerindeki kuvvetli nüfuzunu, ayrıca Tacik ve Özbek grupları ile kurduğu karmaşık ama sınırlı bağlantılarını harekete geçirerek, Amerikan operasyonuna yardımcı olmaya karar verdi.” (agy.)

Burjuva dinci hareketle ittifak arayışındaki her sosyal-reformist ve oportünist gibi, Evrensel'in de değinmekten hoşlanmadığı İran'a ait gerçekler işte bunlardır. Peki açlık, sefalet, işsizlik, yoksulluk İran gerçeğinin bir başka yönü değil mi? Yoksa İran, kapitalist toplumsal sistemine rağmen cennet mekan bir ülke mi? İran'ın komünistlere, yoksul sınıflara, Kürt halkına karşı uyguladığı zulümden, vahşi katliamlardan; emperyalizmle ilişkilerinden söz etmekten özenle kaçınan Evrensel yazarı Aydın Çubukçu, bu gerçeklerden de tek sözcükle olsun bahsetmiş değil. Bu bir politik duruş meselesidir; yani bu gerçeklerin gizlenmesi ne unutkanlıktandır, ne de bir tesadüf sonucudur. Tümüyle burjuvazinin bir kesimiyle ittifak arayışının bir sonucu, dinci harekete mesaj gönderme çabalarının bir ifadesidir. Evrensel yazarı, Türkiye'deki dinci harekete başka biçimlerde de mesaj gönderiyor. Şöyle:

“Kerbela toprağından yapılmış bir namaz taşım var. Hem de Humeyni'nin evinden çıkma.”

Anlaşıyor, Evrensel yazarı, komünistlere en vahşi katliamları uygulamış bir rejimin kurucusunun ve katliamların baş sorumlusunun evinden çıkmış bir namaz taşına sahip olmanın dayanılmaz mutluluğu içinde. Olabilir. Zaten biz de, gelecekte sosyal-reformist ve oportünist hareketler içinden daha çok sayıda post-modern molla çıktığını gördüğümüzde şaşırmayacağız.

Komünistleri beşer onar kişilik gruplar halinde vinçlerle idam eden İran'ın vahşi yüzünden tek cümleyle söz etmeyen Evrensel yazarı, fark ettirmeden, okura İran'ın çok özgür olduğunu empoze etmeye çalışıyor. İki örnek, bu çabaları ortaya çıkarmaya yetecektir. İlki şöyle: Evrensel yazarı, Ermenistan'a gitmiş, sonra İran'a geri dönmüş bir gençle sohbet ediyor ve Ermeni gencin ağzından durup dururken şu cümleler dökülüyor: “İran'da çok mutluyum, çok özgürüm”. Evrensel yazarı bu sözler karşısında hayıflanıyor ve kendi ülkesinde bir kez bile, bu iki kelimeyi bu kadar içten söyleyememiş olmasına “acıyor”.

İkinci örneğimiz, kadınların özgürlüğüne ilişkindir. Evrensel yazarı, bu konuda da İran rejimine karşı pek cömert davranmış. Yazarıma göre, İran'da kadınların özgürlüğüne ilişkin pek sorun yok. Çünkü, ona göre kadınların durumu aşağıdaki gibidir:

“Kadınlar ne durumda? Baş örtüsü olmayan sopayı kafasına yiyormuş, doğru mu? Veli-Asr Caddesi'nde biraz aşağı yukarı yürümek, bu soruya görüntü düzeyinde küçük bir yanıt veriyor. Gecenin geç saatlerine kadar cadde canlılığını ve kalabalık halini koruyor. Kaldırımları dolduranların, vitrinlere bakınarak gezinenlerin çok büyük bir çoğunluğunu kadınlar ve genç kızlar oluşturuyor. Türkiye'nin hiçbir kentinde gecenin o saatinde hiçbir caddede o kadar kadın ve genç kız görmezsiniz... Büyük bir çoğunluk yalnız veya hemcinsleriyle geziyor: Güllüyor, şakalaşıyor ve göz süzüyor... Hepsi pek güzel... Başlarına alel usul bir eşarp atmışlar... Genellikle pantolon üstü tunik giyiyorlar...”

Belli... Evrensel yazarı İran'da kadınların özgürlüğünü ölçmek için gecenin geç saatlerinde caddeye çıkmış ve gülüp şakalaşan, birbirinden güzel, göz süzen kadınlarla göz göz

gelince pek etkilenmiş. Peki; evlilik dışı çocuk yaptı ya da “zina” yaparken yakalandı diye kadınların taşlanarak vahşice öldürüldüğü, yani recm edildiği ülkelerden biri İran değil mi? Bu sorun kadın özgürlüğü alanına girmez mi? Ve kadınlar üzerine bunca laf eden Evrensel yazarı, neden bundan tek sözcükle olsun bahsetmez? Yoksa İran’da çok sayıda kadınla aynı zamanda evlilik yasaklandı da bizim mi haberimiz yok? vb. vb...

Şimdi, sosyal-reformist bir çevrenin sesi olarak Evrensel gazetesinin bu yayın çizgisini daha iyi kavrayabilmek için bir karşılaştırma yapmanın zamanı.

Sosyal-Reformistler Küba’ya Nasıl Severler?

Sorunumuz ne Aydın Çubukçu’dur, ne de bir başka Evrensel yazarı. Çabamız, burjuva dinci hareketle ittifak politikasının yayın çizgisine nasıl yansıdığını gösterebilmek ve gizlenmeye çalışılan gerçekleri okurun gözleri önüne sermekten ibarettir.

Bir iki naif eleştiri dışında İran’ın “güzelliklerini” anlata bitiremeyen Evrensel yazarları, sıra Küba’ya gelince tam tersi bir politika izliyorlar. Önce “Direnen Küba” başlığını atarak, okurda Küba’ya ilişkin olumlu bir politikanın izleneceği duygusunu uyandırıyorlar ama sonra, yazı dizisi boyunca Küba’nın nasıl yoksul, harap, yıkıntı içinde, yozlaşma ve çürümeye sürecinde olduğu, fuhuşun ne kadar yaygın olduğu üzerine bol bol ahkam kesiliyor. Emperyalistlerin, “yıkılmanın ve kapitalizme geçişin eşliğindeki Küba” propagandasını aratmayacak bir yazı dizisi...

İran’ın güzelliğine hayran olan Evrensel yazarının aksine, Küba’yı gezen Evrensel yazarının gözüne ilk çarpan şey ulaşım gücüdür. Bu izlenimi kanıtlamak için, çok önemliymiş gibi, eski model otomobillerin resmini en başa yerleştirmiş Evrensel. “Çanta hırsızlarına” karşı çok dikkatli olan Evrensel yazarı Ercan Koç, (Aydın Çubukçu, İran’da hırsızlık, fuhuş vb. şeylerden tek kelimeyle olsun söz etmemiş) şehri dolaşmaya başlar başlamaz, “Bütün şehrin yakın bir süre sonra çökeceği duygusu”na kapılıvermiş.

Ama Ercan Koç, kapıldığı bu duyguya rağmen şehri terk etmeyip dolaşmaya karar vermiş. Dolaşırken bir de neyle karşılaşsın istersiniz! İşte Evrensel yazarının ilk karşılaştığı manzara:

“Turistik otel ve restoran çevresinde dolaşan genç kadınların fuhuş yaparak hayatlarını kazandıkları, Fidel Castro dahil olmak üzere herkes tarafından kabul ediliyor.”

“Havana’da defalarca genç kadınlar tarafından seks yapma teklifi aldık. (Aydın Çubukçu’nun izlenimlerine göre İran’da özgür kadınlar sadece göz süzüyorlar). Malecan’da deniz kenarında otururken sayısız genç bizden para istediği gibi, uyuşturucuya ihtiyacımızın olup olmadığını sordular. Kendileri ile konuştuğumda, paraya ve iyi yaşamaya ihtiyaçlarının olduğunu vurguluyorlardı. Ülkeye gelen turistlerin tüketim gösterileri bu gençleri yabancı ülkelere daha çok özendirirken, devletin üzerindeki etkisinin de giderek zayıfladığı görülüyor.(...)

“Uyuşturucu ve fuhuşa karşı polisiye tedbirlerini artıran hükümet, şehrin neredeyse her köşesine polis yerleştirerek ya da motorlu polis devriye sayısını artırarak engel olmaya çalışıyor.”

Ama, Küba hükümetinin bu çabası nafi... Evrensel yazarı izlemiş ve izlenimlerini aktarmaya devam ediyor: *“Jineferas’ adı verilen fuhuş yapan kadınlara verilen ceza, en az 2 yıl olmasına rağmen, bunun caydırıcı olmadığını kampta konuştuğumuz, sosyal danışman olarak çalışan parti üyesi Kübalı bir kadından öğreniyoruz.”*

Emperyalist propagandayı aratmayan, mide bulandırıcı bu satırları daha fazla aktarmaya gerek yok. Dileyen okur, Evrensel’in Küba’yı nasıl tanıttığını görmek için 13 ve 14 Ekim tarihli nüshalara bakabilir. Evrensel yazarı, “Direnen Küba”yı işte böyle aktarıyor bize. Herhalde Küba’ya karşı beslediği “dostluk” duygularını ifade etmek için “Direnen Küba” başlığını kullanmış. Ama ne demeli, tanrı Küba’yı böyle “dostlardan” korusun, Küba, düşmanlarından kendini korur. Bütün bu karalama, aşağılama çabalarından sonra, okur, Evrensel’in kendini kime yakın hissettiğini; İran’a mı Küba’ya mı yakın durduğunu daha iyi görmüş olmalı.

Küba’ya “dost” kılığındaki Evrensel, Küba hakkında böyle yazılar yayınlarken, bir parça tarafsız bakmaya çalışan bir burjuvanın Küba hakkındaki şu sözleri çok öğretici olmalı:

“Ambargo hem direkt, hem de dolaylı yoldan ülkeyi sıkıntıya soktu, buna karşın, sağlık ve eğitim hizmetlerinin kalitesi çok yüksek. Hizmetler büyük ölçüde devlet tarafından karşılanıyor. Barınak problemi yok. (Evrensel yazarına göre ise bütün evler harabe, yıkıldı yıkılacak durumda) Devlet her Küba vatandaşına şu ya da bu ölçekte bir ev temin ediyor. Bunun dışında verilen aylık erzak paketleri var. Tıp alanında dünya ölçeğinde ileri giden ülkelerden biri. Elektrik, su, havagazı, telefon vs. gibi belediye imkanları çok ucuz. Küba, dünyanın çeşitli bölgelerindeki insanların gönlünü kazanmış ve kazanmaya devam etmekte olan bir ülke. Küba’nın eğitim ve sağlık hizmetlerini bu bölgelere taşımasının bunda büyük etkisi var: 4 bini aşkın Kübalı doktor, Afrika, Güney Amerika ve Orta Amerika ülkelerinde faaliyet gösteriyor. 11 milyon nüfuslu bir ülkenin 4 bin doktorunu diğer ülkelere gönderebilmesi, karşılığında sıfır ödeme alması takdir edilecek bir uygulama. İdrak ve takdir etmek gerekir.” (Türkiye’nin Küba Büyükelçisi Vefahan Ocak, Cumhuriyet Gazetesi, 5 Ekim 2003)

Evet, takdir etmek gerekir, ama bunu yapabilmek için önce idrak etmek gerekir. Küba topraklarına ayak basar basmaz “çanta hırsızlarına” karşı önlem alan Evrensel yazarı, bir burjuvanın sahip olduğu idraktan dahi yoksundur. Burada başka söze gerek yoktur.

Peki Küba hakkında emperyalistleri geride bırakacak bir karalama yazısı yayımlayan Evrensel, İran’ın en vahşi katliamlarını, yönetimin burjuva diktatörlüğü karakterini, yozlaşma ve çürümeye örneklerini neden gizleme ihtiyacı duyuyor? Bunun tek açıklaması, sosyal-reformistlerin burjuva dinci harekete duyduğu yakınlık ve sempati olabilir. Ama, gerçekler inatçıdır ve ne post-modern mollalar ne de emperyalist propagandanın hizmetinde olanlar bu gerçekleri gizleme gücündedirler.□

"Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin!"

ABD emperyalizmi, yeni bir dünya savaşının başlangıcı için start verdi. Bu savaş, ABD emperyalizminin ve genel olarak emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü durdurabilir mi? ABD, kendi hegemonyasını kurabilir mi? Bu soruların cevabı, emperyalizmin yüz yıllık gelişiminin ulaştığı Yeni Evre'nin anlaşılmasıyla verilebilir ancak. Bu yüz yıllık tarihi, birkaç temel çizgiyle özetlersek; iki kez dünyanın yeniden paylaşımı için emperyalistlerin birbirlerini boğazlaması, dünyayı kana bulamasının yanı sıra, bir de 50 yıl kadar süren uzun bir "soğuk savaş" ve dünyanın her yerinde irili ufaklı onlarca savaşın yaşandığı bir tarihtir.

Bu süreçte, I. Paylaşım Savaşı'ndan Sovyetler Birliği deneyimi, II. Paylaşım Savaşı'ndan ise dünyanın üçte birinde egemen olan sosyalizm deneyimi çıktı; bunun yanı sıra Asya, Afrika ve Latin Amerika'da ulusal kurtuluş savaşları yaşandı; eski sömürgecilik sistemi tamamen çöktü; emperyalizmin yeni sömürgecilikle dünyaya egemen olması gerçekleşti.

Çöküşü Durdurmanın Savaşı

Bu defa ABD'nin tek yanlı dayattığı 3.Dünya Savaşı'nın daha öncekilerden temelde farklı bir yönü var. Önceki savaşların ortak özelliği, emperyalistler açısından hep yeni pazarlara açılmak ve her emperyalist grubun, diğerleri aleyhine dünyayı yeniden paylaşma girişiminin yanı sıra, henüz kapitalist sisteme entegre olmayan bölgeleri de bu dünya pazarına katmaktı. Şimdi ise, emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği sıçramalı çöküşü durdurmak amacıyla hareket eden bir ABD emperyalizmi var.

Sermayenin üretici güçleri elinden kaçırdığı bu yeni evrede, hem emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü durdurmak hem de kendi hegemonyasını bütün dünyaya kabul ettirmek üzere harekete geçen ABD'nin bunu başarabilmesi mümkün değil. Çünkü bu çöküşü hazırlayan asıl neden, bizzat kapitalist üretimin kendi işleyişidir, kapitalizmin işleyiş yasalardır.

Bütün dünyada olduğu gibi, ABD'de de ekonomik bir yıkım var. Daha önce çeşitli defalar yazılarımızda özel olarak ABD, genel olarak da emperyalizmin krizleri üzerinde durduk. Bu nedenle konuyu uzatmadan son bir itiraf örneği vereceğiz. Geçen hafta Türkiye'ye gelen ABD'li ekonomi profesörü Paul Krugman'ın ağzından bu itiraf şöyle döktü: "*Daha az eşit bir toplum olduk. Politika bunu besliyor. (...) Biz babalarımızın değil, büyükbabalarımızın bildiği bir durgunluk dönemine girdik. Merkez bankalarının faizlerle oynayarak talebi (yani pazarı- b.n.) canlandırdığı dönem bitti. Şimdi büyüme olsa bile işsizlik sorununa çözüm bulunamıyor.*" (24 Ekim 2003 Cumhuriyet)

Sadece işsizlik sorununa değil, sermayeye dayalı üretim sisteminin yıkımına çözüm bulunamıyor. ABD, bu noktada yıkımı durdurabilmek için savaş yoluna başvuruyor. Ama savaş yoluyla bu yıkımı durdurmanın olanağı yoktur. Tam tersine savaş, yıkımı daha da derinleştiriyor, kapitalizmin çöküşünü hızlandırıyor.

ABD emperyalizminin üretici güçleri ve dünya egemenliğini elinden kaçırdığı, kaçırmaya başladığı bugün, onun yerini alabilecek başka bir emperyalist güç de yok. Her ne kadar son yıllarda

AB emperyalizmi bu egemenliği ele geçirmeye çalışsa da sistemin dünya ölçeğindeki krizi nedeniyle bu da mümkün değil. Zira, AB'nin asıl gücünü oluşturan Almanya, Fransa ve İngiltere'nin de bu krizden ne kadar derin etkilendiği ortada. Hem ABD hem AB, emperyalist-kapitalist dünyanın varlığını devam ettirebilmelerinin, ancak dünya proletaryası ve emekçi halklarının ezilmesiyle mümkün olabileceğini biliyorlar.

Dünya Ölçeğinde Bir İç-Savaş

Emperyalist-kapitalist sistem, 20. yüzyılın sonuna doğru büyük bir ekonomik kriz dalgasıyla temellerinden sarsılmaya başladı. Bu büyük dünya krizi, dünyanın her yerinde devrim güçlerini harekete geçirdiği, dünya ölçeğinde sınıf çatışmalarını keskinleştirdiği gibi, burjuva dünyanın kendi iç çatışmalarını ve kamplaşmalarını da keskinleştirdi. ABD'yi ve AB'yi vuran, derinden sarsan ekonomik-politik dünya krizinin üzerinde yükselen emperyalizmin hegemonyasının çöküş sürecine girmesi, dünyanın bütün kapitalist ülkelerinde ve dünya ölçeğinde bir iç savaşa, proleter iç savaşa evrildi. Sınıflar mücadelesi bugün mali sermayenin dünya diktatörlüğü ile dünya proletaryası ve ezilen halkları arasındaki iç savaş boyutunda sürüyor.

Dünyanın ezilenleri, 20. yüzyılın son günlerinde Ayaklanmalar Yüzyılı'na, dünya ölçeğindeki ayaklanmaların fitilini ateşleyerek güçlü bir karşılama yapmaya giriştiler. Bu ayaklanmalar emperyalist merkezlerden çeperlere, çeperlerden emperyalist merkezlere kadar hem birbirlerini etkileyip hem de besleyerek hızla dünyanın her yerine yayıldı. Bu gelişmeler karşısında, kendi egemenliğini korumak ve elinden kaçan dünyayı yeniden ele geçirmek amacıyla, ABD hareketi geçti. ABD tekellerinin planlayıp gerçekleştirdiği 11 Eylül olayı ile ABD emperyalizmi, 3. Dünya hegemonya savaşının startını verdi. Afganistan ve Irak'a saldırıp işgal etmesiyle birlikte, dünya ölçeğindeki iç savaş da şiddetlenmeye başladı. Her yerde komünistler, devrimciler, sosyal-reformistler de dahil savaş karşıtları, yani dünyanın bütün sınıf ve katmanları kendi cephelerinden ve kendi talepleriyle harekete geçti; dünyanın her yerinde ayaklanmalar yaygınlaştı: milyonlarca kitle savaş öncesinde ve sonrasında eylem halinde.

Son örneği Bolivya'da yaşanan bu ayaklanmalar, özünde bütün dünyada ortaya çıkan eğilimin kendini ifade edişinden, belirginleşmesinden başka bir şey değil. Bir yerdeki ayaklanma durulur gibi olduğunda, bir başka yerde ve daha güçlü bir ayaklanma emperyalist-kapitalist sistemi sarsarak yoluna devam ediyor.

Yoğun Tarih

20. yüzyılın son çeyreğinde, özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonraki süreçte daha da hızlanan sermaye birikimi ve buna paralel olarak sermayenin hızla merkezleşip yoğunlaşması, bir yanda dünyanın yağmalanmasını hızlandırırken; karşı kutupta, emekçilerin kutbunda yoksulluk ve sefaletin yanı sıra, dünyanın altını üstüne getirecek patlayıcıların nicelik birikimini de alabildiğine arttırdı. Bu kadar köklü nedenlere dayanarak nicelik birikimi, yeni bir yüzyıla girerken bir nitelik sıçraması yaşadı ve yüzyılımızın daha başlangıcında ona adını koydu: Ayaklanmalar Yüzyılı.

Özellikle 20. yüzyılın son birkaç yılı ile 21. yüzyılını bugüne kadarki sürecinde yaşananlara bir isim koymak gerekirse, bu, yoğun tarih olur. Zira onlarca yılda yaşananlar, şimdi bir yılda, bazen birkaç ayda çok yoğun biçimde yaşanıyor. Bu yoğun tarih boyunca, yeni bir aşamada, ayaklanmalar yüzyılında yaşanan nicelik birikimi, daha önceki onlarca yılın birikimiyle beraber, artık dünya proletaryası için de bir nitelik değişimini zorlamaya başlamıştır. □

ÇÖKÜŞÜ MUHTEŞEM OLACAK!

aşma eğilimi, günümüzün temel ve güncel özelliğidir.

Irak: Bir Dönüm Noktası

Belirli tarihsel koşullarda kimi olaylar dönüm noktası haline gelir. Bu, sıçrama anıdır; çelişkilerin çözüm yeridir. Bugün Irak, kendi istek ve iradesi dışında çelişkilerin odak noktası haline geldi. Oradaki zafer veya yenilgi, tüm bir bölge ve dünya ölçeğinde sarsıcı sonuçlar doğuracak. Olayların gelişimi daha şimdiden bu olguyu berrak bir şekilde gözler önüne seriyor. Emperyalistler arası çelişkilerin ve emek-sermaye çelişkisinin bir görünümü olarak halklarla emperyalistler arasındaki çelişkinin odağına oturan Irak direnişi serpilip geliştikçe, bu gerçek daha belirgin hale geliyor.

Kısa sürede kolay bir zafer düşüyle kızgın Arap çöllerine dalan ABD, kızgın Arap halkının sert ve büyüyen direnişiyle karşılaştı. Zorlu çarpışmaların ardından, satın aldığı generallerin ihaneti sayesinde Bağdat caddelerinde zafer turu attığında, tüm dünyaya “bu iş bitti” mesajı gönderiyordu. Üç-beş çapulcunun kameralar önündeki gösterileri, yaratılmak istenen “kurta-ncı” illüzyonunu tamamliyordu. Uygarlığın beşiğine efendi olarak giren yeni dünyanın küstah yağmacıları, çok geçmeden nasıl bir batağa düşmüş olduklarını anlamaya başladılar. Irak halkı tamamen kendiliğinden, dağınık ve örgütsüz olarak işgalcilerle karşı savaşmaya başladı. Askeri anlamda dağınık ve örgütsüz bir direniş, o-

lumsuzdur. Yenilgiyi içinde barındırır. Ama öte yandan bu dağınıklık ve örgütsüzlük, direnişin yaygınlığını, onun halk içinde kök saldığını, sağlam bir temelden beslendiğini gösterir. Ki bu, zaferin teminatıdır. Direnişin daha örgütlü bir yapıya bürünmesi halinde düşmanın defedileceğinin kanıtıdır.

Direniş Örgütlü Hale Geliyor

Dağınık direniş, bir diğer açıdan da ABD'nin başarısızlığına yol açtı. ABD, nereye saldırırsa saldırırsın, kimi tutuklara tutuklasın ve öldürürse öldürsün, “direnişin beynine” ulaşamadı. Zira, “direnişin beyni”, halkın yüreğindeki öfkenin ta kendisiydi. Böylece ABD, onbinlerce Iraklı'yı tutuklamasına, 50 bini aşkın Iraklı'yı öldürmesine rağmen, bırakın direnişi ezmeyi, büyümesine engel olamadı.

Hafif silahlarla, el bombalarıyla, molotof kokteylleriyle başlayan direniş, adım adım daha ağır silahlara yöneldi. Kökü derinlerde, halkın bağrında olduğu için sürekli güçlendi. Hafif silahlara SA-7B, RPG-7, RPG-22, ve Katyuşa gibi roketler; C4, anti-tank mayınlar, uzaktan kumandalı patlayıcılar gi-

Bu kaçınıcı Kara Şahin

ABD, Irak egemenliği giderek artan miktarda Kara Şahin (Black Hawk) helikopteri kaybetmeye başladı. İlk kez, kuzeydeki Mosul kentinde önceki gün, tahminen yenden açılan ateşin kaçınmaya çalıştığı Kara Şahin, hızla yıkıldı. Helikopterin pervanesi di- v bir Kara Şahin'i bitti. Yereşim bi- niği üzerinde meydana gelen olayda 17 asker öldü, beşi de yaralandı. Bir aske- rin ise kayıp olduğu bildiriliyor.

Irak'taki direniş son günlerde özellikle Amerikan helikopterlerini hedef almaya başladı. Bu ay başında ülkese "tümeye hazırlanan Amerikan asker- erini taşıyan Chinook helikopterinin vurulması sonucu 16 asker öldü. 7 Kasım tarihinde de bir Kara Şahin, Tikrit üzerinde RPG (roket güdümlü bomba) ile düşürüldü, altı ABD askeri hayatını kaybetti. Geçen ekim ayının sonunda da yine bir Kara Şahin, yine Tikrit üzerinde RPG ile vuruldu, beş asker yaralandı. Geçen 9 Mayıs'ta ise bir Kara Şahin, Samarra yakınlarında vuruldu ve üç asker öldü.

Sermaye bütün gözeneklerinden kan ve irin akararak geldi dünyaya. Egemenliğini ilan ettiği her yerde bu iğrenç yüzünü apaçık ortaya serdi. Her zaman farklı ulusal üniformalarla, farklı bayraklar altında çıktı sahneye. En güçlü olduğu ülkelerin dilinden konuştu. Onlar eliyle insanlığa karşı acımasız suçlar işledi. Özellikle son yarım yüzyıl boyunca, ABD eliyle tüm dünyayı defalarca kana bulamaktan çekinmedi. Sürekli büyümek, egemen olmak ve tüm yeryüzünü avuçları içine almak için elli üç yıldızlı elbisesiyle her kıtada at koşturdu. Siyonist partnerinin “vaat edilmiş topraklar” söylemiyle sağa sola saldırması gibi, ABD de, “tanrının bahşettiği kutsal görevler” adına kılıç zoruyla, ateş ve barutla kendi istediği düzeni dünyaya dayatma hakkını kendinde gördü. Pervasız vahşi saldırılarıyla dünya halklarının haklı nefretini kazandı.

Bütün bunların üzerine bir de çöküş dinamiğinin tarihsel özellikleri gelince, ABD'ye, kendi İkiz Kuleleri'ni yerle bir etmiş olmak bile bir sempati yaratmak için yetmiyor. ABD şahsında emperyalist kapitalizme duyulan öfke, yüz milyonları alanlara döküyor. Sermaye egemenliğine başkaldırı ve onu

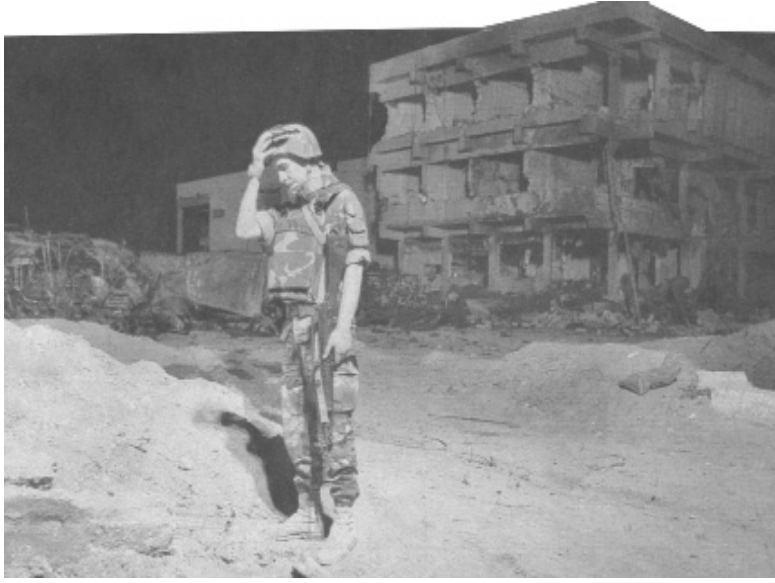
bi daha komplike araçlar katıldı. Kullanılan silahlardaki bu gelişim, direnişin her geçen gün daha örgütlü hale geldiğinin ifadesiydi. Çok çeşitli silah ve araçlar kullanılması, aynı zamanda direnişin yaygınlığının ve büyümesinin göstergesidir.

Olayların gelişimi, direnişin büyüme eğiliminin gerçekliğe dönüştüğünü kanıtladı. 40 civarındaki direnişçi gruplar -ki bunlar arasında IKP merkezinin ABD ile işbirliğine girmesini haklı olarak ihanet diye niteleyip savaş saflarına geçen Iraklı komünistler de (KADRE) var, ortak bir direniş cephesi kurma yönünde adım atıldılar. Güçlerini birleştirdiler. Bunun ilk sonucu ABD helikopterlerinin ard arda düşürülmesi oldu. Bağdat'a gelen Paul Wolfowitz'in kaldığı otel, roket yağmuruna tutuldu... İtalyan birliklerine düzenlenen saldırılarda 14 asker öldürüldü. İki ABD helikopteri alevler arasında yeri öpmek zorunda kaldı. Bir yandan çeşitli yerlerde düzenlenen saldırılarda işgalci askerler birer ikişer ölürken, diğer yandan güçlü saldırılar sonucu onar-yirmişer ölüyorlar. Direniş, askeri alanda bir nitel sıçrama yaşıyor. ABD kayıpları hızla artıyor. Direniş döneminde verilen kayıp, savaşın "resmen" devam ettiği dönemi çoktan aştı. Yaralılar ve kaçaklar da hesaba katılırsa, Irak'taki ABD birliklerinin %15'i savaş dışı kalmış durumda. Burada şu noktaya dikkat çekelim. Direnişin ilk dönemlerinde işgalcilerle verdirilen zayıf daha azdı. Bu, zamanla yükselmeye başladı. Ve direniş daha örgütlü hale geldikçe, ABD zayıfları katlanarak artacaktır. Zira Yankeeler, artık övünç kaynakları Abramslar içinde bile güvende değil. RPG-22'ler, bu tankları tek atışla safdışı etmeye yetiyor.

İşgal kuvvetleri nasıl bir batağa saplandığının çok iyi farkında. Yeniden havadan bombardımana başlaması boşuna değil. 50 bin direnişçinin bulunduğu tahmin edilen bir ülkede işgal kuvveti olarak bulunmak, her tür vahşeti, çılgınlığı yapmayı getiriyor. Ama ne yapılırsa yapılsın, direnişin büyümesinin önü alınmıyor. Sabotajlar, saldırılar onlara rahat-huzur vermiyor. Özellikle petrol boru hatlarına düzenlenen sürekli saldırılar, emperyalistlerin yağma ve tatlı kar hayallerinin karşısına dikilen bir karabasan oluverdi.

Vietnam'dan Sonra...

ABD askeri tarihi, yenilgilerle dolu. İşgal ettiği her yerle bir eden; nükleer, kimyasal ve biyolojik silah kullanmaktan geri durmayan bir devlet. Buna rağmen girdiği her

yerden apar topar kaçmak zorunda kalan bir devlet. Bu durum, iki temel sebepten kaynaklanıyor. İlki, evrensel bir özellik: işgalcilerle hiçbir halk uzun süre tepkisiz kalmaz. Er ya da geç, onu defetmek için savaşa atılır, ayaklanır. İkincisi ise, çağımızın özelliğinden geliyor. Çağımız, kapitalizmden komünizme geçiş çağı, kapitalizmin aşılması çağı. Dünya halklarının emperyalist-kapitalizme başkaldırı çağı.

Geçmişte İngiltere'nin, Fransa'nın (ve bir ölçüde Almanya'nın) başına gelenler, II: Emperyalist Savaş sonrası ABD'nin başına geliyor. Halklar, emperyalist baskı ve sömürüye, emperyalist işgale karşı ayağa kalkıyor. Tüm dünyada kapitalizmi aşma yönündeki hareket, ABD'yi baştan başarısızlığa mahkum ediyor.

Bugün Irak'ta yaşananları bu pencereden ele almak gerekiyor. Mevcut durum, Washington yönetimini öylesine zorluyor ki, Vietnam Savaşı'ndan beri ilk defa "zorunlu askerlik" uygulamasını tartışıyorlar. Direnişin şiddeti, bizzat ABD toplumunda yükselen muhalefet, verilen kayıplar... tüm bunlar Vietnam'ı hatırlattığı gibi, Beyaz Saray'ın tepkileri de Vietnam'ı hatırlatıyor. ABD'nin yenilgiler tarihine Vietnam'dan sonra Irak adı yazılmaya başlanıyor.

Ya Kürdistan?

Şu anda savaş bölgesinde işgalcilerin tek güvenli görebildikleri yer, Güney Kürdistan. Talabani-Barzani burjuva önderliği, Kürt halkını çok olumsuz bir yere sürükledi. Gericiler burjuva önderlik, onursuz işbirlikçilik tutumuyla Kürt halkını Arap halklarının karşısına itiyor. Halklar arasına kin ve düşmanlık tohumları ekiliyor. Yarın ABD bölgeden kaçmak zorunda kaldığında Güney Kürtleri büyük bir öfke dalgasıyla karşı karşıya kalacaktır. Kendi egemenlerinin onursuz tutumunun faturası onlara kesilecek ve yeni Halepçelerin zemini hazırlanmış olacak. Yakın gelecekte Kürt halkı için böyleleri bir gerçek tehlike bulunuyor. Buna karşı tek çözüm, halkların gerçek kardeşliğini sağlayacak olan devrimdir, sosyalizmdir. Irak'ta savaşım, ancak ve ancak proleter devrimle taçlanırsa halkların kardeşçe birliği ve gerçek kurtuluş gerçekleşecektir.

Irak direnişi, çok yönlü gelişmeleri içinde barındırarak yoluna devam ediyor. ABD işgalin trajik sonu, yeni Vietnamların başlangıcı olacak, sosyalizmin zafer bayrağı bölgemizde dalgalanacaktır.□

KÜRDİSTAN PROLETARYASININ LENİNİST PARTİSİ

Türkiye ve K.Kürdistan'daki son gelişmeler bir kez daha Kürdistan proletaryasının Leninist Partisi'ni gündeme getirmiştir. Bu koşullarda proletaryanın bağımsız sınıf çizgisinin tüm sürece damgasını vurmasının zorunluluğu açıkça görülüyor. "Önce proletaryanın görevleri" diyen Leninistler, tarihsel bir sorumlulukla karşı karşıya.

Kürt halkının Kendi Kaderini Tayin Hakkı, güncel pratik politika sorunu olarak ağırlığını hissettirmeye devam ediyor. Geçici Devrim Hükümeti programının da ana maddelerinden birini oluşturan Kürt halkının ayrılma hakkı, özellikle bu dönemde üzerinde önemle durmayı gerektiriyor. Ulusal sorunun Leninist çözümü konusunda ısrarlı olunması ve bunun unutulmasının Kürt halkına nelere malolabileceğinin tekrar tekrar hatırlatılması gerekiyor. Kürt halkı yıllarca verdiği mücadele ile bu çözüme çok yaklaşmıştı. Ve şimdi bundan vazgeçmesi için hiçbir neden yoktur. Türkiye ve K.Kürdistan'da nesnel devrim sürdükçe tüm yollar yine bu noktaya çıkacaktır.

Ancak bu konuda Türkiye'deki devrimci ve komünistlere büyük bir sorumluluk düşüyor; çünkü Kürt halkı, yalnız bırakılmayacağına dair tam bir güvence istiyor. Geçtiğimiz iki on yıl boyunca devrim dinamiklerinin Türkiye'ye göre oldukça öne geçmiş olması, onlarda ister istemez bir yalnızlık hissi uyandırdı. Üstelik kimi sol çevrelerde gelişen sosyal şovenizm eğilimi, "ayrılma hakkı" konusunda başından sonuna kadar tutarlı bir tavır gösterilmemesi, ittifaklar konusunda Kürt halkının güvenini yeniden kazanmayı zorunlu kıldı. Bugün ortak düşmana karşı ortak bir mücadelenin yükseltilmesinin koşulları daha da olgunlaşmış durumda, bu konunun halledilmeden kalmış olması, sınıflar mücadelesinin gelişimi önünde önemi engellerden biri olarak duruyor. "Uluslar arasında etkin bir biçimde düzenlenmiş demokratik ilişkiler olmadıkça, bunun sonucu olarak ayrılma özgürlüğü tanınmadıkça" diyor Lenin, "genel olarak bütün olarak işçilerin ve emekçi halkların burjuvaziye karşı iç savaş vermesi olanaksızdır". Bugün, burjuva iç savaşın

bütün şiddetiyle sürdüğü koşullarda, devrimci iç savaşın bunu tam anlamıyla karşılayan bir düzeyde olmamasının nedenlerinden biri de budur. Kürt halkı, kendi kaderini istediği gibi tayin etme hakkına sahip olmak, bu konuda kafasında hiçbir soru işaretinin bırakılmadığına emin olmak istiyor.

Birleşik Örgütlenmenin Önemi Her Zamankinden Çok Artmıştır

Türkiye ve K.Kürdistan'da devrimin gelişimi, kimi zaman biri diğerinin önüne geçse de birleşik bir karakter arz ediyor. Birinde yaşanan bir gelişme, kısa sürede diğerini de etkisine alıyor ve genelleşiyor. Bunun elbette ekonomik, sosyal, siyasal, tarihsel ve kültürel nedenleri var. Bütün bu konularda yaşanan iç içe geçmişlik, üzerinde yaşadığımız topraklarda birleşik bir devrimi zorunlu kılıyor. Birleşik devrimin başarıya ulaşması için de Kürt ve Türk proletaryasının en sıkı birliği olan birleşik örgütlenmesi... Açık ki, Kürt ve Türk halklarının karşısında birleşik bir karşı-devrim cephesi var. Üstelik bu karşı-devrim cephesi sadece Türkiye ve K.Kürdistan topraklarıyla da sınırlı değil. Türkiye ve K.Kürdistan devriminin karşısında emperyalist ittifaklar yer alıyor. "Ayaklanmalar Yüzyılı" olarak adlandırılan yüzyılımızda, devrim fırtınalarının en güçlü estiği üzerinde yaşadığımız topraklarda bir devrim tehlikesi, emperyalistleri fazlasıyla korkutmaktadır. Bu nedenle küresel iç savaşın en büyük çatışmaları bu

coğrafyada sürüyor. Bu savaştan kesin olarak galip çıkacak olan proletarya ve emekçi halklarımız olacaktır. Bu durumda "önce proletaryanın görevleri" demek ve bunda ısrarcı olmak gerekiyor; çünkü günümüzde proletaryanın önderlik etmediği hiçbir ulusal kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaşma şansı yoktur. Proletaryanın ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesine önderlik edebilmesi ise, Lenin'in sözleriyle "**bütün ulusal topluluklardan gelme işçilerin bütün işçi, sendika, kooperatif ve tüketim örgütlerinde mutlak birliği ve**

kaynaşması” ile mümkün olacaktır. Bu kaynaşmanın en güçlü gerçekleştiği yer ise her ulustan proleterlerin çıkarlarının temsilcisi olarak komünist partisidir. Artık günümüzde ulusal sorunun devrimci çözümü, proletaryanın omuzlarındadır. Burjuvazinin tamamıyla gericileştiği ve devrimlerin karşısına geçtiği son bir yüzyıl boyunca proletarya, bu görevi büyük bir başarıyla yerine getirmiştir. Ekim Devrimi’yle başlayan süreç, bütün dünyaya ulusal kurtuluşun, toplumsal kurtuluşla birlikte düşünülmesi gerektiğini göstermiştir.

Ulusal Soruna Somut Yaklaşım

Ulusal sorunun bütün yönleriyle çözümünün komünist toplumda olacağını söyledik; ancak bu, sorunun çözümünü komünist topluma havale etmek anlamına gelmiyor. Bugün ulusal soruna somut yaklaşım, proletaryanın önderliğinde kurulacak olan Demokratik Halk İktidarı için Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin birlikte mücadele etmesi gerektiğini gösteriyor. Demokratik Halk Devrimi sonrası Kürt halkının ayrılma hakkını nasıl kullanacağı, tamamıyla o günün koşullarına göre belirlenecektir. Bugünden yapılması gereken, bu süreci örgütleyecek olan Kürdistan proletaryasının Leninist Partisi’nin örgütlenmesidir. Burada bir şeye dikkat etmek gerekiyor: Lenin, ulusal sorun konusunda en tehlikeli yaklaşımın bilimsel ve ilkel bakışın, yerini pragmatizme bırakması olduğunu söylüyor. Türkiye ve K.Kürdistan’da da kimi zaman pragmatizme düştüğü biliniyor. Ulusal harekete yakınlık ile komünist hareketin kendi ilke ve görevlerini ulusal harekete havale etmesi aynı şey değildir. Denilebilir ki, bu yanlış düşmeyen, ulusal sorun konusunda ilkeli ve bilimsel yaklaşımını sürekli koruyan bir tek Leninist Parti olmuştur. Bir çok siyasi yapı ya sorunun leninist çözümü üzerinden atlayarak proletaryanın sınıf çıkarlarını küçük burjuvazinin sınıf çıkarlarına feda etmişlerdir ya da ulusal kurtuluş hareketinin nesnel olarak ulusal bir zeminde mücadele etmesinin zorunluluğunu anlayamamışlar ve sosyal-şoven bir konuma düşmüşlerdir. Türkiye ve K.Kürdistan devrim süreçlerinin iç içe geçtiğinin, bunun bir sonucu olarak K.Kürdistan devriminin kendi başına ele alınamayacağını görülemediği, kimilerini ellerini taşın altına sokmaktan alıkoydu. Pratik, günlük çıkarlar uğruna, sorunun leninist çözümünü hasıraltı etmekte bir sakınca görmediler. Bu yaklaşımın diğer ucunda-

kiler ise ulusal kurtuluş hareketi ile nasıl mücadele birliği yapılabileceğine kafa yormak yerine, yine pragmatist yaklaşımın sonucu olarak onları karşılıklı olarak insan kazanacaklarını düşündüler. Türkiye ve K.Kürdistan’ın tek bir ülke olarak düşünülmesinin sonucu olarak ulusal sorunda somut değil ama toptancı,

genel bir yaklaşım geliştirdiler.

Türkiye ve K.Kürdistan’da devrim dinamikleri iç içe geçmiştir ama Kürdistan ayrı bir ülkedir. Tüm uluslardan proletaryanın birleşik örgütlenme içinde yer alması Kürdistan proletaryasının kendi partisini kurmayı da içerir. Leninist Parti’nin tarihi, Kürdistan proletaryasının kendi partisinin içinde yer aldığı birleşik örgütlenme deneyimiyle oldukça zengindir. Leninist Parti, bu konuda tarihi deneyime sahip tek partidir.

Kürdistan’da mücadelenin yaygınlığı ve şiddeti, orada proletaryanın bir parti düzeyinde hareket etmesini gerektiriyor. Bu parti, ulusa göre değil, sınıfa göre örgütlenecek, K.Kürdistan’da bulunan tüm komünistlerin Leninist Partisi olacaktır. Kürdistan proletaryasının Leninist Partisi, devrimden önceki tüm çalışmalarını kendi özgül koşulları içinde birleşik örgütlenmenin inisiyatifli bir parçası olarak yürütecektir. Devrimden sonra ise, tüm düzenlemelerde inisiyatif sahibi olacak, Kürdistan proletaryasına ve emekçilerine önderlik edecektir. K.Kürdistan işçi ve emekçileri, ayrılma hakkının nasıl kullanılacağına kendi parlamentolarında karar vereceklerdir. Şimdi şunun özellikle vurgulanması gerekiyor: ancak komünist partinin önderliğindeki bir halk ulusal önyargılarından uzak karar verebilir.

Bugün Kürt halkı, devletin tüm baskıları, katliamları ve terörü karşısında tam bir savaş partisi gibi davranmaya devam ediyor. Kendisine “barış ortamının bozulmaması” yönünde yapılan telkinlere aldırmadan devrimci eyleme yöneliyor. Barışçıl gösteriler dahi, kısa sürede taşlı ayaklanmaya dönüşüyor. Kürt halkının devrimci özelliklerini öyle kolay yitirmeyeceği biliniyordu. Onca yıl karşısında mücadele ettiği güce karşı içinde büyük bir öfke ve kin biriktirmiş olan Kürt halkı, devrimi sürdürme konusunda ikircikli değildir. O, özgürlüğünü nasıl kazanacağını deneyimlerinden öğrendi. Kürdistan proletaryasının leninist tipte örgütlenmesi, bu tarihsel birikimi hızlandıracak ve zafere taşıyacaktır. □

KÜRESEL İÇ-SAVAŞTA BURJUVA DEHŞETİ

15 Kasım günü İstanbul'da iki yerde birden patlayan bombalar, onlarca insanın ölmesine üç yüzden fazla kişinin yaralanmasına yol açtı. Saldırı eylemi daha çok Yahudi topluluğunun tören için bir araya geldiği sinagogları hedef alıyor görünse de, bu görüntü bizi aldatmamalıdır. Olayın çapı, toplumu sarsıcı etkisi, yarattığı tartışmalar, her sınıfı ve politik temsilcilerini bu olay üzerinde tavrı belirlemeye doğru itiyor. Bu nedenle olay bütün yönleriyle, neden ve sonuçlarıyla birlikte ele alınmalıdır.

Bu büyük saldırının hemen ardından, olayın failleri olarak El-Kaide örgütü suçlandı. Artık El-Kaide'nin, ABD ve en yakın müttefikleri nerede savaş politikalarını hayata geçirmek istiyorsa, orada ortaya çıktığını bilmeyen yok. Sermaye dünyası bu büyük yalanı kimseye yutturamıyor. Nitekim saldırıya ilişkin polis açıklamalarını inandırıcı bulmayan kimi burjuva çevreler bile kuşkularını dile getirmeye başladı. Patlamanın olduğu yerde etrafa dağılan ceset parçalarını toplamakta zorlanan polis, olayın failleri olarak açıklanan kişilere ait olduğu öne sürülen pasaportları nasıl bulabildikleri ya da böyle bir eyleme kalkışanların yanlarına pasaportlarını niçin aldıkları herkesin aklına takılan sorular oldu. Tıpkı İkiz kulelere bir küçük nükleer bomba gücüyle çarpan uçaklarda sapaşğlam pasaportları bulan ABD polisi gibi.

İstanbul'da bombalar hafta içinde de patlamaya devam etti. 20 Kasım günü bu kez, İngiltere emperyalizminin mali dayanaklarından olan HSCB Bankası binasıyla İngiliz Konsolosluğu'na yapılan saldırılarda onlarca insan hayatını kaybetti, yüzlerce yaralandı. Arka arkaya yaşanan bu olaylar, toplumda bir dehşet etkisi yarattı. Bu yazı kaleme alındığı sırada, henüz bu son olayın arkasındaki pis kokular ortaya çıkmamıştı. Ancak, burjuva sınıfın gösterdiği ilk tepkiler, tıpkı sinagog saldırılarında olduğu gibi, bu son olaydan da emekçiler üzerinde büyük baskılar kurmak yön-

nünde yararlanılacağına işaretini veriyor-du.

Burjuvazi ne yaparsa yapsın, eline yüzüne bulaştırıyor. Ne demagojileri, ne yalan ve hileleri etkili oluyor. 15-20 Kasım saldırılarının ardında yatan gerçekleri de gizleyemeyecekler. Daha şimdiden olayın ardındaki amaç ve hedefler açığa çıkmış durumda. Burjuvaların saklamakta bu denli aciz kaldıkları gerçekler neydi?

Halklara Karşı Savaşın Yeni Karakteri

Saldırının korunmasız insanlara büyük zarar vermesinin ardından, bütün sermaye dünyası, ağır birliği etmişçesine, "terörizme karşı birlik" yaygaraları koparmaya, hem komşu ülkeleri hem de kendi emekçi sınıflarını bu saldırı bahanesiyle tehdit etmeye giriştiler. Biz böyle bir yaygarayı, 11 Eylül sonrasında ABD yöneticilerinden duymaya alışmıştık. Nitekim kimi burjuva çevreler, 15-20 Kasım olayları için, "Bu da bizim 11 Eylülümüz olsun" nitelendirmesini yaptılar. Hatırlanacağı gibi ABD, 11 Eylül 2001'de kendi tezgahladığı apaçık belli olan bir saldırı ile binlerce insanın ölümüne neden olmuş, yıkılıp giden ikiz kulelerin tozu dumanı arasında, kendi yönünden 3. Dünya Savaşı'nı başlatmıştı. ABD'nin kendi politika ve çıkarlarını kabul ettirebilmek için bu denli kanlı bir işe girişmesi, onun ne denli sıkıştığına, kendi meşruluk zeminini ne denli kaybettiğine dair en güçlü kanıttı.

Böylesi bir başlangıç vuruşuyla yola çıkan savaş kervanının, yine aynı yöntemlerle yol alması hiç de şaşırtıcı olmayacaktı. ABD'yi ve diğer emperyalist-kapitalist ülkeleri bu tarz saldırı ve katliamlar aracılığıyla yığımlara kendi politikalarını kabul ettirme yoluna sokan esas neden, üzerinde egemenlik sürdürmeye çalıştıkları dünyanın yeni karakteridir. Bu yeni karakter, en başta işçi sınıfının ve ezilen diğer kesimle-

rin tümünde birden ortaya çıkan büyük devrimci birikim ve dinamizm tarafından belirleniyor. Sermaye sınıfı ile sürdürdüğü yüzyıllık savaşta emekçiler bu büyük birikimi elde ettiler. Esas olarak, üretimin toplumsal karakteriyle, mülkiyetin burjuva niteliği arasındaki derin çelişki, emekçilerin burjuva sınıfa karşı güvensizlik ve öfke duygularını besliyor. Bu durumda egemenliğini sürdürebilmek için emekçileri ikna edemeyen burjuvaziye kalan tek yol, kitle katliamlarının yarattığı dehşet ortamından yararlanmaktır.

Dehşete Dayalı Politik Çevirme

Geçen yüzyılın başından itibaren burjuvazi, kitleleri yönetebilmek için, kitle katliamları da dahil, her türlü yöntemi denemiş ve kendi çıkarları için başlattığı savaşlarda emekçileri ateş hattına sürebilmişti. Irkçılık, şovenizm, halklar arasında yaratılan düşmanlıklar sayesinde, on milyonlarca emekçi savaş cephelelerinde can vermişti. Paylaşım savaşları, sınır boylarında, işgal edilmiş topraklarda, farklı uluslar arasında geçiyordu.

Üçüncü Dünya Savaşı ise, salt bir paylaşım savaşı değil. O, aynı zamanda ve esas olarak burjuva dünyanın emek dünyasına karşı savaşı. Yeni başlayan ve giderek hızlanan bu savaş, iç savaşları da kapsayan uzun dönemli bir süreç olacaktır.

Burjuvazi kendi iç savaşını sadece demagoji ve yalan üzerine kurabilir. Burjuva iç savaşın temel karakteri budur. Geçmişte ırkçılık, şovenizm gibi politik örtülerle gizlenen burjuva savaşların gerçek amaçları, günümüz dünyasında artık bu dar örtülerin altına sığmıyor. Burjuvazinin yeni örtüsü, "herkesi hedef alan kör terör"dür. 11 Eylül ve bunu izleyen benzeri olayların esas amacı tüm dünya emekçilerine terörizm korkusu salmaktır.

Bu, dehşet salmaya dayalı, bunu temel

alan bir politik çevirme hareketidir. Bu harekatta burjuvazi, hem kendi karşı-devrimci cephesinin arkasına yığınları toplamak amacını güdüyor, hem de dünya tarihinin sosyalizme doğru gidişini önlemek istiyor. Bu sonuncusu, “medenî batı’ya saldıran fanatik dinciler” demagojisi altında yürütülüyor.

Saldırıları Kimler Tarafından Yapıldı?

Herkesin kafasındaki bu sorunun cevabı basittir. Saldırlardan kimin karlı çıktığına bakmak, soruyu cevaplamak için yeterlidir. Kimileri, bu saldırıları üstlenen ‘El-Kaide’ ve buna benzer dinci-gerici çevrelerin emperyalizme karşı savaştığını düşünüyor. Bu, başlayan 3. Dünya Savaşı karşısında düşülebilecek en büyük yanılgıdır.

Dinci-gerici çevrelerin anti-emperyalistliği her zaman biçimsel söylem düzeyinde kalmıştır. Onlar, söylemleriyle değil, gerçek politik nitelikleriyle, dolaylı ve dolaysız kurulan ilişkileriyle emperyalizmin uşağı pozisyonundalar. Hamas’ın MOS-SAD’la ilişkileri, El-Kaide’nin CIA ile ilişkileri, Türkiye’de Hizbullah ve benzerlerinin devletle iç içeliği, ancak en budalaların reddedebileceği gerçeklerdir.

15-20 Kasım’da gerçekleşen saldırıların, yine bu tür dinci-gericiler tarafından üstlenildiği biliniyor. Bu denli kapsamlı saldırıları onların yapıp yapmadıkları önemli değil. Eğer onlar yapmışlarsa, emperyalist-kapitalist sistemin çıkarlarına uygun bir hareket yapmış oldular. Çünkü, en fazla İngiltere, TC ve İsrail’in tam da böylelesih deşet görüntülerine, tam da bu dönemde ihtiyacı vardı.

Saldırıları Kimin İşine Yaradı?

İngiliz Büyükelçiliği’ne ve HSCB Bankası’na yapılan saldırılar, Türkiye kadar İngiltere kamuoyunun da gündemine girdi. Aynı gün Bush, Blair ile dünyayı kana boğacak yeni anlaşmalar için el sıkışmaya hazırlanıyordu. Oysa, görüştükleri Westminster sarayının hemen dışında, yüz bin gösterici bu alçakça anlaşmaya karşı öfkelerini kusuyordu. Bu denli büyük bir kitlenin yarattığı baskının gölgesinde, ne Bush, ne de Blair, dünya halklarına küstahça meydan okuyamazdı. İstanbul’daki saldırıların haberi, bu eli kanlı ahbap çavuşları rahatlatı. Bir kez daha en aşağılık amaçlarını, dünya televizyonları önünde en küstah tavırlarıyla açıkladılar.

Sinagoglara yapılan saldırılar ise İsrail

il rahatlatıyordu. Saldırıdan yalnızca birkaç gün önce, Avrupa halkları arasında yapılan bir ankette, İsrail “dünya güvenliği için en tehlikeli ülke” olarak ABD’ye bile fark atmıştı. Bu durum, tüm dünyada siyonizme karşı patlayan öfkenin açık bir ifadesiydi. Avrupa’nın emperyalistleri, bu durum karşısında telaşlandılar ve hepsi İsrail başbakanı Şaron’a, “durumu tersine çevirmek için ellerinden geleni yapacakları”nın teminatını verdiler.

İsrail ile TC’nin ilişkileri, Güney Kürdistan’da petrol sahalarında büyük araziler satın alan İsrail nedeniyle son dönemlerde soğuktu. Türkiye’yi ziyaret etmek isteyen Şaron’a ret cevabı verilmişti. Sinagog saldırıları ile İsrail, TC’ye, “Ortadoğu’da daha önemli hedeflerimiz var; bu hedefleri kendi dar çıkarlarına heba etme” mesajını vermiş oldu.

Bir başka açıdan İsrail, sinagog saldırılarıyla, siyonizmi yeniden ayağa kaldırmak fırsatını buldu. Filistin Devrimi’nin büyük baskısı nedeniyle, tarihinde ilk kez İsrail, dışarıya göç veriyordu. Dünyanın dört bir yanına yayılmış Yahudi toplulukları, artık “vaat edilmiş topraklar” a gitmiyor. Bu, siyonizmin çöküşü ve çözülüşüdür. İstanbul saldırılarından sonra Şaron, tüm dünya Yahudilerini bir kez daha İsrail’e çağırıyor. Mesaj açıktır. “Ya gelirsiniz İsrail’de Siyonizm için savaşırsınız, ya da rahat sinagoglarnızda bombalar sizi bulur.”

Onlarca insanın ölümüne yol açan saldırılardan TC de yararlanıyor. TC, ABD’nin etrafında toplanan İngiltere-İsrail sıkı işbirliğine dahil olup, 3. Dünya Savaşı’nda safını belirlemiş oldu. Ancak, bir de bu durumu halka kabul ettirebilmek gerekiyordu. Böyle bir ittifak içinde olmak, Ortadoğu’nun tümüne yayılacak olan savaş doğrudan katılmak, içeride ise “terör” demagojisiyle, tüm devrimci ve demokratik hareketleri şiddetle bastırmak anlamına geliyordu. TC, saldırılardan bu yönde yararlanmayı amaçlıyor.

Geri Çekilmek Yok!

İşçi sınıfı ve emekçiler, “terör” demagojileri altında boyun bükmeyecektir. 30 yılın yoğun sınıf mücadeleleri içinde yetişen proletarya, burjuvazinin uzattığı bu zokayı yutmayacaktır. Bundan böyle sınıf savaşımının genel karakteri; kanlı, şiddetli karmaşık olacaktır. Kimileri daha şimdiden “her türlü teröre karşıyız” çığlıkları atmaya başladı bile. Proletarya, kendi savaşını, şiddet araçları ve yöntemleriyle sürdürmekten çekinmemelidir. 15-20 Kasım saldırıları, burjuvazinin küresel iç savaşı-

nın önemli bir adımıdır. Bundan böyle, burjuvazinin benzer saldırılarıyla karşılaşacağız. Küresel iç savaşın burjuva yönü, şiddet ve demagojiyle el ele yürüyecektir.

Proletarya, tarihsel eylem ve hedeflerine yalnızca zor yoluyla ulaşabilir. Bu nedenle, geri çekilmek yok! □

Herkesin kafasındaki bu sorunun cevabı basittir. Saldırlardan kimin karlı çıktığına bakmak, soruyu cevaplamak için yeterlidir. Kimileri, bu saldırıları üstlenen ‘El-Kaide’ ve buna benzer dinci-gerici çevrelerin emperyalizme karşı savaştığını düşünüyor. Bu, başlayan 3. Dünya Savaşı karşısında düşülebilecek en büyük yanılgıdır. Dinci-gerici çevrelerin anti-emperyalistliği her zaman biçimsel söylem düzeyinde kalmıştır. Onlar, söylemleriyle değil, gerçek politik nitelikleriyle, dolaylı ve dolaysız kurulan ilişkileriyle emperyalizmin uşağı pozisyonundalar. Hamas’ın MOSSAD’la ilişkileri, El-Kaide’nin CIA ile ilişkileri, Türkiye’de Hizbullah ve benzerlerinin devletle iç içeliği, ancak en budalaların reddedebileceği gerçeklerdir.

HER ÖLÜM

BİR ZAFER

Günler haftaları, ayları, yılları kovalıyor. Ölüm Orucu sürüyor. Çünkü safları dağıtmanın değil, sıkıştırmanın her geçen gün daha bir hayati olduğu devrimci bir dönemden geçiliyor. Faşizmin karşı-devrimci saldırıları artarak sürüyor.

Devletin hapisanelere saldırısı “stratejik” bir plandı. Şimdi herkes böyle söylüyor. Fakat herkesin faşizmin bu stratejik planından ne anladığını ortaya sermesi gerekiyor. Bu strateji devrimci tehlikeyi, halkın ayaklanma sürecini bastırma, karşı-devrim üzerine kuruludur.

19 Aralık’ta bu amacına ulaşmak istedi. Ancak 4 gün süren savaştan sonra tutsaklar F tiplerine nakledilmeye başlanabildi. Ecevit’in “*artık bu örgütler devletle başa çıkamayacaklarını anlamış olmalılar*” sözleri de, bu operasyonlar üzerinden aslında emekçi halka verilmiş gözdağıydı: “Devletle uğraşılmaz! Uğraşanı mahvederiz!”

Ancak 19 Aralık’ta ölümüne bir direnişle teslim olmayan tutsaklar, F tiplerinde Ölüm Orucuna başlayarak, bu zafer çılgınlıklarının sadece bir yaygara olduğunu tüm dünyaya gösterdi.

Bizi korkutmaya çalıştıkları ölümü düşmana çevrilen bir silaha dönüştürdük. Öyle ki, artık bizi katledenler, bu eylemi kırmak için zorla müdahale işkencesiyle, bilinçlice hafıza kaybı hasarı yaratarak yaşatmaya çalışır oldu. Her ölüm bir mesaj, bir tokattı, her ölüm bir zaferdi...

Ölümüne yolundan dönmeyen bir yiğitlikle, nerede hangi koşullarda olursa olsun teslim olmayan, savaştan, yol açan, moral, coşku ve inanç veren, eğiten oldu.

Sürmekte olan bu yiğitliğin amacı budur. Ölümlerimizle yükselttiğimiz devrim bilincini, yaşayanların beyinlerine ve yüreklerine taşımak... Böyle bir etkinin yanında pratik kazançların önemi daha geridedir.

19 Aralık’la birlikte zindan cephesinde mücadele eden tüm devrimci güçler, temelde iki farklı anlayış etrafında kümelenmişti. Leninist Parti dışındaki tüm devrimci güçlerin aynı düzlemde bulunduğu anlayış, F tiplerinin kabulünü, ancak bazı reformlarla kabulüne dayanıyordu. Başta tecridin kaldırılması ve insani bir yaşam standardına kavuşturulması talep edildi.

Leninist Parti ise, F tiplerini kesin reddederek F tiplerinin kapatılmasını talep ediyor ve bu büyük zindan sorununun çözümünü devrime bağlayan şiarlarla eylemine herkesten ayrı başladı ve sürdürüyor.

Ölüm Orucu eylemi, zindan koşullarında, özellikle F tipi koşullarında en ağır bedelli eylem biçimlerinin başında gelir. Bu eylem ancak büyük bir politik şiar ve taleplerle birlikte büyük etki yaratır. Ancak devrimci bir eyleme, biçimi ne olursa olsun yol gösteren devrimci bir amaç yoksa, eylem ne kadar devrimci olursa olsun amacına ulaşamaz.

Zindanlarda çetin geçen savaş henüz durulmadı. Düşman yeni saldırı hazırlıklarını elden bırakmadı. Zaten böyle bir şeyi baştan beri görmemizin sonucu olarak eylem sürdürülüyor. Bugün yeni saldırıların gündeme getirilmesiyle görülmüştür ki, bu kavga ölüm kalım kavgasıdır. Ülkelerimizin içinden geçtiği devrimci durum ateşi harlandıkça, egemen

rejim daha sert saldırılara girişerek, sonuna kadar bizi teslim almaya, bastırma ya da imha etmeye yönelecektir. Hiçbir statü kalıcı değildir.

Şimdi yeni bir saldırı dalgası ile karşı karşıyayız. F tiplerinde şiddetini kırdığımız tecrit ve zulmü yeniden, F tiplerinden de edindiği deneyimlerle mimarisine yansıtacağı koyulaştırılmış zulüm ve tecrit için, D tipleri, tek tip elbise, tutsakları köleleştirmek ve sömürü ve patronca aşağılama altına almak için zorunlu çalıştırmayı getiren ve her türlü devrimci politik kimliğimizi ifade ettiğimiz faaliyet ve eylem biçimlerini yasaklayan yasalarla saldırıya hazırlanıyorlar. Bu saldırı hazırlıklarının gösterdiği bir olgu da, 19 Aralık’tan sonra F tiplerinde 3 Kapı 3 Kilit ve buna bağlı istenen bir çok kırıntı, “hak” mücadelesinin boş ve oyalanma olduğudur. Devletin saldırısının stratejik olduğunu kabul edenler, buna karşı stratejik devrimci politik bir mücadele koymamıştır. Devletin stratejik karşı-devrim saldırısına karşı, devrimci anlayış, amaç ve eylem olarak stratejik bir duruşu Leninistler dışında koyan olmamıştır.

Görevimiz, devrimin moral gücünü korumak ve devrimci ağır sorumluluğu olan eyleme uygun olan Bütün İktidar Emegün Olacak, Uluslara Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük ve talep olarak tecrit için yapılan tüm zindanların kapatılması sesini yükseltmektir. Kitleler, ‘ne için yarıyorlar’, diye sorduğunda; ‘emekçi halkın kurtuluşu için’, cevabını bulacakları bu şiarları yükseltmektir.

Araç ve amaç uyumu yakalandığında, bu uyumlu müziği ustaca seslendirdiğimizde bu harika ezgiye kulağımızı tıkayacak tek emekçi yoktur. Çünkü bu müzik, onların müziği, kurtuluş ezgisidir.

*“Daha gün o gün değil
Derlenip dürülmesin bayraklar
Uzaktan duyduğumuz
Çakalların ulumasıdır
Safları sıklaştırm
Safları sıklaştırm çocuklar
Bu kavga faşizme karşı
Bu kavga hürriyet kavgası...”*

Tutsak Bir Leninist

Bolşevik Rüzgarlar Kremlin Duvarını Dövüyor

Rusya'nın en zengin şahsiyeti Hodorkovsky –ki dünyanın en zengin 26. kişisidir- demir parmaklıklar ardında. Olay önce şaşkınlık yarattı. Ardından Beyaz Saray ve onun basındaki sözcüleri (neo-muhafazakarlar) başta olmak üzere Anglo-Sakson dünyadan öfkeli homurdanmalar, hatta tehditler yükseldi. Londra, Rusya'nın talebiyle tutukladığı Çeçen Zakayev'i iade etmeyerek tepkisini dolaylı yoldan gösterdi. Beyaz Saray sözcüsü ise “Rusya G-8’den atılmalı” diyecek kadar diplomatik nezaketten uzaktı, öfkeden gözleri dönmüştü.

Artık hepimizin aşına olduğu “mucizevi hayırsever” spekülatör Soros’a gelince... Bir yandan veryansın ediyor, Rusya'nın “devlet kapitalizmi” aşamasında olduğundan dem vuruyor; öte yandan tutuklama olayının borsalara vereceği zarara dikkatleri çekiyordu.

Şu burjuvaların “serbest piyasa” boş inancı çok eğlenceli doğrusu. Sanki dünyada piyasalara en fazla müdahale eden devlet ABD değilmiş gibi, sanki politik alandan soyutlanmış “saf ekonomi” olabilirmiş gibi, sanki tekelci aşamasında devlet-tekellülleşmesi (tekelci devlet kapitalizmi) kapitalizmin temel eğilimi değilmiş gibi... piyasaların serbestliği üzerine gevezelik edip duruyorlar. Oysa burjuva iktisadın duayenlerinden, borçlanma tuzağını “tekerleğin icadından sonraki en büyük buluş” olarak niteleyen fanatik Thomas Friedman, “McDonald’s, ABD Hava Kuvvetleri’nin F-15’ini yapan McDonnal Douglas olmadan büyüyemez” dememiş miydi!! Öyleyse Anglo-Sakson kardeşlerin bu tepkisi niye?

Rusya’da Komünizm Hayaleti

ABD-İngiltere ikilisinin tepkisinin ilk nedeni elbette bu değil. İngiliz BP ve Amerikan ExxonMobil, Sidanco ve Hodorkovsky’nin Yukos’u aracılığıyla karlı petrol alanına dalmak üzereydi. Hatta ExxonMobil, Yukos’un %40-50’sini satın alma yolunda epey ilerlemişti. Hodorkovsky’nin içeri tıklması tüm planları altüst etti. (Söz arasında belirtelim. Soros da aynı şekilde tatlı karlarından oldu.)

İşin bir yönü bu. ABD ve İngiltere’yi rahatsız eden gelişmelerin ilk ayağını bu petrol savaşı oluşturuyor. Diğer yöne gelince... bu, sadece Yukos şirketleri ve Hodorkovsky’le sınırlı değil. Rusya’da özellikle ABD ile yakınlaşan “yeni-Ruslar” (yani zengin Ruslar), ya hapse düşüyor ya da tıpkı Berezovsky gibi yurtdışına kaçmak zorunda kalıyor. Örneğin Menatep şirketinde ağırlıklı hisseleri olan “efsanevi general” ve vali Lebedev, yine ABD ile ilişkileri sıkılaştırdığımda, soluğu cezaevinde aldı. Bu isimlerin bir diğer ortak yönü, siyasi arenaya da el atmış olmaları. Bu görünüme bakarak, olayları salt Kremlin hesaplaşması şeklinde görmek, büyük yanlış olur. Burjuva basının yaptığı tam da bu. Gerçekte ise tüm bu isimlerin ortak özelliği, belirli bir büyüklüğe ulaşan servetlerini daha da büyütme ve bunları güvenceye almak için emperyalist tekellerle işbirliğine yönelmesidir. Kendilerini Rusya’da güvende hissedemediklerinden, emperyalistlerin gücünü arklarına almaya çalışmaktadırlar. Ve bu yöndeki adımları her defasında devlet gücüyle kesilmektedir.

Yeni Ruslar Nasıl Zengin Oldu?

Bugün her biri dolar milyarder olan bir avuç zengin Rus’a verilen addır “yeni Rus”. Büyük çoğunluğu 40 yaşın altında. Sovyetler döneminde birer ikbal avcısı olarak girdikleri Komünist Partisi’nde ve yer aldıkları devlet görevlerinde kurdukları bağlantılar, 1991 karşı devriminden sonra onlara büyük imkanlar sağladı. Ayyaş Ayı’nın şürekası olarak bir dizi işletmeyi değerinin binde birine, hatta bedavaya ele geçirdiler. Tamamen yasadışı konumda iş yaptılar. Bizzat emperyalist basının söylediği gibi, “90’lı yıllarda bütün işadamları kanunları çiğnedi”. Bu yolla servet edindiler. Zenginleştiler. Kremlin yönetiminin elinde, bu zatları dilediği zaman içeri tıkacak denli bol materyal, dosyalar halinde dizilidir.

Öte yandan Sovyet yurttaşları “yeni Ruslara” karşı daima hasmane duygular besledi. Onlardan nefret etti. Kremlin’de oturmak isteyen bir yönetim, iktidarda kalmaya devam etmek istiyorsa, halkın bu duygularını asla gözardı edemezdi. Etmemeliydi. Eski KGB ajanı Putin bunu pekala biliyordu.

Hepsi bu değil. Özellikle ordu saflarında emperyalist dünyaya yoğun bir karşıtlık var. Gerek halk içerisinde, gerekse orduda bu anti-emperyalist duygu ve yönelim çok güçlü. Ve bu elbette Kremlin üzerinde önemli bir baskı unsurudur. Hodorkovsky gibiler kurtarıcıları olarak emperyalistlere yönelirken her defasında bu engele takılıyorlar.

Ve son olarak, halkın sosyalizme duyduğu özlem ve isteği hesaba katmak gerekiyor. Son yapılan anket, halkın %42’sinin Ekim Devrimi’ni savunduğunu, yeni bir Bolşevik Devrimi istediğini ortaya koyuyor. Sosyalizm, çok güçlü bir istek ve yönelim olarak Rus halkı arasında boy veriyor. Bu eğilimin gazabı, ister istemez “yeni Rusları” vuruyor ve vuracaktır. Rusya’da komünizm hayaleti gün geçtikçe güçleniyor. Kremlin, bu duyguların baskısıyla kimi adımlar atarak basıncı düşürme derdinde. Ama aynı yönelimin Kremlin’deki taşsız Çar heveslilerini de tahtından indireceği günler yakın. Hodorkovsky’ler, Lebedev’ler uzun süre yalnız kalmayacak. Yanlarına Putinlerin gönderileceği günler o kadar da uzak değil. □

Paşabahçe İşçisi Eskişehir'i Fethetti

Paşabahçe işçisi, sesini daha çok duyurabilmek, diğer emekçi insanları bu konuda duyarlı olmaya çağır-
mak için, 15 Kasım 2003 tarihinde, Eskişehir Var-
dar İş Merkezi önünde bir basın açıklaması ile yaşadıklarını,
mücadelelerini ve yapacaklarını dile getirdiler. Yüzlerce işçi,
aileleri ve kendilerine destek veren öğrencilerle birlikte şehir
merkezinden fabrika önüne doğru bir yürüyüş başlattılar. Yür-
üyüş boyunca geçilen caddelerde işçi-emekçi insanların ken-
dilerine karşı yoğun ilgisi vardı. Eskişehir merkezinde bu tür
eylemler pek yaşanmadığı için insanların ilgisi had safhadaydı,
dolayısıyla Paşabahçe işçileri de onlardan destek bekledik-
lerini dile getirdiler.

Bu durumu işçiler iyi değerlendirip, sermayeye karşı ezilen,
sömürülen insanların mücadelesinin bir olduğunu gösteren
eylemliliklere girişmeli, diğer insanların duyarlılıklarını
yükseltmelidir. Bunun için komiteler kurulup çalışmalarına giriş-
ilmeli, onların da içlerinde yer aldığı mücadele komiteleri olu-
şturulmalıdır. Mücadelenin gelişimine ilişkin bu tavsiyeden
sonra eyleme geri dönebiliriz. Paşabahçe işçisinin sokakları in-
leten sloganları ve insanların destekleri karşısında burjuva
devletin zor aygıtlarından birisi olan polis, yürüyüşe taa şehir
dışına çıkılıp Ankara yoluna yaklaşıp değin eşlik etmekle
yetindi. Emniyet Müdürü, ağzından dökülen salyalarla, işçilerin
yürüyüşüne daha fazla müsaade etmeyeceğini, eğer yürü-
yüş devam ederlerse teker teker alınacaklarını, coplanacakla-

rını söyledi. 30-40 tane çevik polis karşısında 300-400 işçiyi
temsil eden sendika yönetimi, Ankara'ya gidecek kitlenin bu-
rada beklemesini, geri kalan işçilerin dağılmalarını istedi. Po-
lisin üzerine bir kaç işçi yürüdü ama geri çağrıldılar. Böylece
bir saati aşkın bir süre yürüyen işçiler geri dönmek zorunda
kaldı. 30 kişilik bir kitle, Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantı-
sında "Türk-İş İşçine Sahip Çık" demek için burjuvazinin baş-
ka bir zor aygıtı olan jandarmaların eşliğinde otobüslerle An-
kara'ya doğru yola çıktılar. İşçiler bu yaşadıklarından, bir ey-
lem kararı alırken eylem sırasında yaşanabilecek her şeyi ey-
lem öncesinde konuşmayı kararlaştırdılar; sonunda ölüm de
olsa hedeflerine varmanın ayırdaydı. Bunun için oluşturu-
lacak eylem komiteleri, yaşanabilecek tüm gelişmeleri de-
ğerlendirmeli, işçi arkadaşlarının talepleri doğrultusunda hare-
ket etmeli, işi oluruna bırakmamalıdır. Ezenlerle ezilenlerin çı-
karları zıt olduğundan burjuvazi ve onların temsilcilerinin is-
teklerini gerçekleştirmek, kendi isteklerimizden vazgeçmek
anlamına gelir. Böyle bir durumda elini kaptıran kolunu da
kaptırabilir.

Burjuvanın işçilerin halkla bütünleşmesinden nasıl kork-
tuğunu ve onlara metaları satın alacak bir müşteri gözüyle
baktığının en güzel örneğini onlar kendi ağzlarından veriyor-
lar. Dolayısıyla, bir insanın onların metasını alabileceği parası
yoksa o insanı nasıl aşağılık bir yaratık olarak göreceklarının
çarpıcı bir örneği, bir işçiye yürüyüş sonrasında gönderilen iş-

ten çıkarıldığına dair tebligatta şu yazı-
lanlar olsa gerek: "Müşterimi rahatsız et-
tiğiniz, onların huzurunu bozduğunuz i-
çin işinize son verilmiştir." Yani demek
istedikleri benim kârım dışında hiçbir şey
beni ilgilendirmez. Sizler benim müşte-
rimsiniz ve diğer müşterilerimi rahatsız
etmeye, benim müşterimin üretilen ürün-
den uzaklaşmasına neden olamazsınız.
Aslolan benim kârımdır ve siz diğer çalı-
şanlar da ayağınızı denk alın. İşte bize a-
sıl demek istedikleri bu ve onların gö-
zünde bir insan sahip olduğu para ölçü-
sünde değerlidir. İşte arkadaşlar, böylesine
insani değerlerin yerine alım-satım ilişki-
lerini oturtan, insanları birbirlerinden u-
zaklaştıran burjuvaların kokmuş dü-
zenlerinin daha fazla insanları yozlaştır-
masına, insanlığa ağır açlık, işsizlik, sefa-
let koşullarını reva görmesine izin verme-
meliyiz; onların yağma, talan, işgal sa-
vaşlarına karşı ezilenlerin haklı savaşı-
larıyla karşılık verelim, ezilenlerin kurtulu-
şu olan sosyalizm yolunun açılması için
devrim ve ayaklanma için örgütlenelim,
örgütleyelim.

YÜREKSİZ BURJUVALAR

7 Nisan 2003 tarihinde Çağlayan'da bulunan Çaycılar Secret adlı firmada işe
başladım ve 12 Kasım tarihinde, 3 gün izin aldığım için, gerekçe gösterilmeden işi-
me son verildi.

Benim 3 yaşında Hasret adında bir kızım var. Ayağımı incitti ve dört gün yürü-
yemedi. Bu olay üzerine 2 gün işe gidemedim ve 3. gün işyerinden ustanın açtığı te-
lefonla işimden oldum.

Patronun gösterdiği gerekçe ise, bayram arası işini aksattığım için işlerin azal-
ması. Çalıştığım yedi ay zarfında haftanın bir günü bile izin almış değilim ve gece
9'a kadar mesaisi olan bir insanım. Ama benim zoruma giden, patronun bayram
haftası vereceği ek ücretin hesabını yapmış olmasıydı. Ve bu çıkarı için benim bu
zamana kadar vermiş olduğum emeği hiçe sayması ve anlayışsız olmasıydı. Ama
ben, patrondan daha yürekli gördüm kendimi, çünkü işyerine gidip neden çıkartıldı-
ğımı soracak kadar cesaretliydim. Ama patron, karşıma çıkamayacak kadar yürek-
sizdi.

DİRENİŞ

Bu benim hayatın acılarına direnişim

Bu bir haksızlığa direniş

Sadece haksızlığa değil, umutsuzluğa, yolsuzluğa direniş

Haklı kim, haksız kim, işçi kim, patron kim

Ezen ve ezilen kim, bunları öğrenmek için direnişim

Hakkımı savunabilirsem bu benim yeniden dirilişim.

“BAŞKA BİR AVRUPA”

Nasıl Gerçekleşecek?

12 Kasım'da 2. Avrupa Sosyal Forumu Fransa'da yapıldı. 3 gün süren toplantılara, etkinliklere, gösterilere 100 bine yakın insan katıldı. Aralarında Türkiye'den İHD, THİV, KESK, SES gibi demokratik kitle örgütleri, Avrupa'nın bir çok ülkesinden sendikalar, dernekler, gençler katıldı.

Genel olarak ortaya konulanlar, “sosyal bir Avrupa” yönündeydi. Ayrıca emperyalist savaşa, ABD'ye, DTÖ'ye olan öfke pankartlara yansımıştı.

Forum, neye karşı olduğu noktasında anti-kapitalist, anti-emperyalist tutum sergilerken, neyin savunulduğu konusu, “daha yaşanılır bir kapitalizm”i aşamıyordu. Bu da 3 günlük uzun tartışmalar, konferanslar sonucunda hiçbir somut adımın atılmamasını getirdi.

Organizasyonun daha çok küçük burjuvazi ve reformistler tarafından örgütlenmesi ve yönetilmesi; proletaryanın yani yeni topluma sosyalist topluma geçmenin öncü gücünün bu harekete yön vermemesi ve katılımının az olması hareketin yönelimini iktidar ve sosyalizmin dışına, kapitalizmin iyileştirilmesine ya da ütopyik düşüncelere götürdü. “Her şeye rağmen sermaye ve piyasanın müdahale etmediği bir sosyal Avrupa için, birlikte tartışmak ve güçlerimizi buluşturmak için birlikteyiz.” Sözleri bu organizasyonda etkin olan kişilerden çıkmıştır.

“Çiftçiler, kent-küçük burjuva sınıflar, çevreciler, entellektüeller ne kadar anti-kapitalist istemleri sürerlerse sürsünler kapitalizmi aşan bir perspektif ortaya koymıyorlar. Böyle olunca geriye koşulların iyileştirilmesi istemi kalıyor. Koşulların iyileştirilmesi ise, kapitalizm altında bir

seraptır. Üstelik kapitalizmin ulaştığı düzey iç çelişkileri, çelişkilerin keskinleşmesi, üretici güçlerin karşı karşıya bulunduğu sorunlar; bütün bunlar yalnızca devrim yoluyla yeni topluma geçişi işaret ediyor. İktidara ve yeni toplumu kurmaya yönelmeyen bir hareket yıkılmaya mahkumdur. Proletaryanın yeni toplumu kurma mücadelesine bağlanmayan bütün bu hareketler yozlaşmaz ve burjuvazinin birer aleti olmaktan kurtulamazlar. Proletarya ise, kendi dışında bulunan bütün ezilenleri kurtarmadan kendisini kurtaramaz.” (Yeni Evre, sayfa 46-47)

Ancak küçük burjuvaları Avrupa'nın birçok ülkesinden Fransa'ya getiren sebepler, tekelliliğin sonuçlarına, yıkımlarına verilen geniş tepkidir. “Emperyalist ülkelerde, anti-kapitalist ayaklanmalara, sokak savaşlarına, proletarya dışında küçük-burjuvazinin de katılması doğaldır. Tekellilik, proletaryanın yanında çiftçinin ve küçük burjuvazinin de sömürülmesi ve baskı altına alınmasıdır.” (Yeni Evre, sayfa 45)

Sonucu en iyi anlatan, toplantıya Avusturya'dan gelen bir katılımcının sözleri ifade ediyordu;

“Artık yönümüzü belirlemenin zamanı gelmiştir; Kapitalizmin iyileştirilmesi mi? Yoksa sosyal bir devrim mi? Ben devrim diyorum...” □

POLİTEKNİK'TE KATLEDİLEN 36 ÖĞRENCİ SOKAKLARDA SELAMLANDI

Yunanistan'ı 1967-1974 yılları arasında yöneten Albaylar Cuntası'na karşı 17 Kasım 1973'te ayaklanan Politeknik Üniversitesi öğrencileri (Atina Teknik Üniversitesi), Albaylar Cuntası'nın yıkılmasının başlangıcını oluşturmuştu. 1973'te öğrenciler Politeknik'i işgal etmiş, okul içinde radyo istasyonu kurarak, halkı, cuntaya karşı mücadele etmeye çağırmıştı. Gençliğin bu çağrısına Yunan işçi ve emekçileri sokaklara çıkarak sahip çıkmış ve birçok insanın ölümüne rağmen ayaklanma durdurulamamıştı. Faşist Cunta, öğrencilere teslim olmaları çağrısı yapmış, ancak öğrencilerin teslim olmaması üzerine 17 Kasım 1973 günü, tanklar Politeknik'in kapısını ve duvarlarını yıkarak içeri girmiş ve 36 öğrenci katledilmişti.

Kanlı operasyonun 30. yıldönümünde öğrenciler, Atina Teknik Üniversitesi önünde toplandıktan sonra, ABD Atina Büyükelçiliği'ne yürüyüşe geçti. 7 bin polis öğrencilere göz yaşartıcı gazla saldırmasıyla öğrenciler, 30 yıl önceki militan ruhlarıyla karşılık verdiler. Polislere molotof, taş ve sopalarla yanıt verdiler.

Tüm dünyada olduğu gibi Yunanistan'da da işçiler, emekçiler ve öğrenciler kapitalist-emperyalist sisteme karşı mücadele içindeler. Yunanistan gençliği kapitalizme karşı mücadeleyle hem geleceğini kurmaya hem de geçmişte yaşanan katliamları unutturmamaya çalışıyor □

KAPİTALİSTLERİN DEV MAĞAZALARINDA KÖLELİK

Merhaba Mücadele Birliği okurları;

Ben 28 yaşında bir işçiyim Carrefour-Sa'da çalışıyorum. Buraya gireli yaklaşık iki ay oldu. Burada gördüklerim, yaşadıklarım beni çok sınırlendirdi ve dehşete düşürdü. Burada gördüklerimi yaşadıklarımı sizlerle paylaşmak istiyorum.

Carrefour-Sa'ya başladığımda düşünmüştüm ki, burası birçok fabrikadan ve atölyelerden daha sosyal, daha az yorucudur. Ben de bir çok insan gibi yanıldım. Çünkü burası tam bir cezaevi. Her şey gözetim ve denetim altında.

Mağazada yaklaşık 350 kişi çalışıyor. Bunların 150'si promosyon görevlisi yani taşeron işçi, geriye kalan 200 kişi mağazanın kendi elemanı. Burada Carrefour işçileri 250 ile 300 milyon alırken taşeron işçiler 150 ile 200 milyon arası ücret alıyorlar ve bu ücret karşılığında insanlar yaklaşık 10-12 saat çalışıyorlar, hem de hiç oturmadan, ayakta. Çok yorulmuşsan, ayakta duracak halin kalmamışsa ancak ayağının birini kaldırıp dinlendiriyor daha sonra diğer ayağını. Yoksa oturmak yasak, her yerde kamera sistemi var, oturduğunu gördükleri zaman ikaz ediyorlar ve üç defa üst üste olduğu zaman işine son veriyorlar.

Burada öğle yemeklerini taşeron bir firma veriyor. Carrefour'un işçileri, yemek çeki karşılığında yemek yiyebiliyorlar. Promosyon görevlileri de ancak paralarıyla alıp yiyebiliyorlar. Parası olmayan promosyoncu ya evinden getiriyor ya da aç kalıyor. Carrefour-Sa işçiye verdiği bir tabak yemeğin hesabını yaparken, deposunda onlarca, binlerce yiyecek-içecek çöplere atılıyor ve bu yiyecekler kesinlikle çürümüş ve küflenmiş şeyler değil. Çok fazla mal alımı yapıyor ve aldıklarını satamıyorlar. Aldıkları firmalar da iade kabul etmedikleri için kalan ürünleri orada çalışan işçilere verip alıştırmaktansa, çöpe atarız daha iyi diyorlar. Her gün yüzlerce yiyecek-içeceği çöplere atıyorlar. Tabi ki orada çalışan işçiler bu manzarayı gördükçe isyan ediyor. Yani bir düşünün, açsınız ve onca yiyecek elinizin altında, ama yiyemiyorsunuz, çünkü yasak. Kim için yasak? Tabi ki işçiler için!

Carrefour-Sa binlerce ürünün bir arada satıldığı dev bir mağaza. Ekmekten otomobile kadar, göz kamaştırıcı bir ortamda satış yapan dev bir mağaza. Binlerce ürünün satıldığı göz kamaştırıcı bu ortamda çalış

şan insanlar, modern köleler gibi çalıştırılıyor adeta. Tonlarca gıda değişik nedenlerle, örneğin ezilmiş vs..diye çöpe atılırken çalışanların tek bir yiyeceğe tek bir üzüm tanesine dokunması yasak.

Carrefour-Sa çalışanların hiçbir sosyal hakları yok, iş güvenceleri yoktur.

Carrefour-Sa müşterileri belli bir sosyal standarda sahip insanlardan oluşuyor. Genellikle ve esas olarak küçük ve orta burjuva sınıfın alışveriş ettiği bir mağaza. Yani, ekonomik düzeyi yüksek olanların daha ucuz alışveriş yaptığı bir mağaza. Bu durum, alışveriş yapan insanların, giyiminden alışveriş oranına kadar gözle görülebilen bir durumdur.

Zenginler daha ucuz daha çok tüketirken, yoksul insanlar daha az ama daha pahalıya tüketmek zorunda kalıyorlar. Çünkü veresiye alışveriş yapan insanlar, ancak bakkallardan alışveriş yapabilir. Oysa bakkallar da Carrefour-Sa'dan alışveriş ediyorlar. Carrefour-Sa'dan alışveriş yapabilmek ve bundan karlı çıkabilmek için belli bir ücret düzeyine sahip olmak gerekiyor. Örneğin fiziki koşullar, alışveriş sonrasında onları taşıyabilmek için bir otomobili zorunlu kılıyor.

Kısacası Carrefour-Sa'da çalışmak, tüm zenginliklerin arasında bulunup da yoksulluktan ölmek gibi bir şey.

Carrefour-Sa'da çalışmak, çağdaş, modern bir görünüm altında kölece çalışmaktır.

İstanbul'dan Bir İşçi

EMEĞE SAYGININ GEREĞİ

Merhaba Mücadele Birliği okurları

Ben bir reklam şirketinde çalışıyordum. Sürekli mesaiye kalıyordum. Açıkçası bundan bireysel olarak şikayetçi olsam da, paraya ihtiyacım olduğu için bu duruma katlanmak zorunda kalıyordum. Zaten sizin de bildiğiniz gibi, işçilerin kendine ayıracak pek vakti olmuyor. Sistemin koşulları nedeniyle yaşamak için sürekli çalışmak zorunda bırakılıyor.

Ama bir süre sonra işten ayrılmak zorunda kaldım. Aslında bu bir zorunluluk değildi. Eğer bir insanın kendi emeğine az da olsa bir saygısı varsa, benim karşılaştığım duruma kayıtsız kalamazdı. Ayrılmamın sebebine gelince; işe girerken, 250 milyon gibi açlık sınırının da altında olan bir ücrette anlaşmama rağmen, defalarca geç saatlere kadar, hatta kimi zaman sabaha kadar çalışıp eve gitmez, ertesi gün de işe devam ederdim. Bu durum sadece benim için değil, bütün işçiler için böyleydi. İşte, bütün bunlara rağmen ücretimi gününde ödemesi, benim için, yapılan en büyük saygısızlıklardan biriydi.

Biliyorum, bu duruma çok şaşırmadınız, çünkü birçoğunuz böyle durumlarla sık sık karşılaşırıyorsunuz, öyleyse ne yapmak gerekiyor?

Ben çözüm olarak şunu görüyorum ve herkese öneriyorum. O bizi sabahlara dek çalıştırıp, iliklerimize kadar sömüren bir avuç asalak sınıfa, yani burjuvaziye verilecek en güzel cevap yeri eylem alanlarıdır. İşte o alanları doldurursak, birlikte hareket edersek, ancak ve ancak o zaman arzuladığımız yaşam bizleri bulacaktır.

Tekrar sesleniyorum: Ey sömürülenler, emeğin dünyasını kurmak için hep birlikte tek kurutuluş yolumuz olan devrimci mücadele saflarında yerimizi alalım, bekliyorum, ben orada olacağım.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

İstanbul'dan Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

İZMİR'DE AJANLIK DAYATMASI

Kamu emekçilerinin eylemlerine karşı saldırıya geçen ege-men sınıf, gelişen hareketi durdurmak için eski yöntemlerine sarılıyor.

19 Kasım 2003 tarihinde Dr. Hayri Üstündağ Kadın Hastahkları ve Doğum Hastanesi'nde SES İşyeri Temsilcisi Barış Bulut, saat 16.00'da Başhekimlik Sekreteri, Başhekim Yardımcısı Dr. Bülent Dutsağ'ın çağrısı üzerine odasına gitmiş ve odada bulunan iki kişinin kendisiyle görüşmek istediğini söyleyip oradan ayrılmıştır. Kendilerinin istihbarattan olduklarını ve "dost olmak" istediklerini söyleyen kişiler tarafından "Demokratik kitle örgütlerindeki faaliyetlerine son vermezsen bakanlığa yazı yazıp sürdürürüz" tehdidinde bulunduğu belirtilen Barış Bulut, 21 Kasım günü SES İzmir Şubesi'nin yaptığı basın açıklamasıyla, önümüzdeki günlerde başına gelecek herhangi bir idari veya fiili olumsuzluktan hastane yönetimi ve İzmir Emniyet Müdürü'nün sorumlu olacağını, ayrıca konuyla ilgili Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunacağını ve İzmir Emniyet Müdürlüğü'ne dilekçe vereceğini belirtti.

Yine Dokuz Eylül Üniversitesi Fizik Bölümü öğrencisi Hasan İlingi, 20 Kasım 2003 günü İzmir İHD'de yaptığı basın açıklamasıyla, kendisine ajanlık dayatılmasında bulunduğunu duyurdu.

9 Ekim günü Buca'da okul girişinde plakasını alamadığı beyaz bir Hyundai marka arabayla, daha önceden tanımadığı insanlar tarafından zorla kaçırıldığını ve Kaynaklar Köyü yolunda ağaçlık bir yere getirildiğini belirten Hasan İlingi, yaşadığı endişe nedeniyle bunu bir süre kimseye açıklayamadığını söyledi. İlingi, kendisini kaçırılanların hakkında detaylı bilgi sahib olduklarını ve para yardımı karşısında okulda devrimci ve demokratik çalışma yürütenleri ihbar etmesi teklifini kabul etmediğini; bunun üzerine bir saat boyunca psikolojik baskı yaptıklarını söyledi. Bunu takip eden günlerde D.E.Ü Fen-Edebiyat Fakültesi çalışanları Faruk Ali tarafından da kendisine aynı ajanlık dayatmasında bulunduğunu ve bunun polis ve okul işbirliğini ortaya koyduğunu belirten Hasan İlingi, başına geleceklerden İzmir Terörle Mücadele Şubesi ve D.E.Ü Fen-Edebiyat Fakültesi Dekanlığı'nı sorumlu tutacağını ve savcılığa ayrıca suç duyurusunda bulunacağını söyledi. □

SAVAŞ KARŞITI PLATFORMDAN BASIN AÇIKLAMASI

İzmir Savaş Karşıtı Platformu'nun 15 Kasım 2003 tarihinde Alsancak'taki İngiliz Konsolosluğu önündeki basın açıklaması için Alsancak Tren Garı önünde toplanan yaklaşık 100 kişi, polis engeliyle karşılaştı. Saat 14.00'te "İşgale Değil Direnişe Destek", "ABD Askeri, Sermayenin Kölesi Olmayacağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla 10 dakika oturma eylemi yapan kitle, basın açıklamasından sonra "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Biji Bratiye Gelan", "Eşitlik, Kardeşlik Kürt Ulusuna Özgürlük", "Zindanlar Boolsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını atarak dağıldı. □

Mertül ve Çağdaş Tekstil'de İşçi Cehennemi

Trakya'dan Merhaba,

Çorlu-Tekirdağ arasında bulunan ve daha önce haberlerini gönderdiğimiz Mertül'de de saldırılar durmak bilmiyor. Bu saldırılar sonucu 1 kişinin yarı sakat kaldığını, 1 kişinin de belden aşağısının da felç olduğunu, daha önce anlatmıştım. Mertül'de daha sonra neler oldu?

Mertül, yeni yerini açtı ve yeni üretime başladı. Yeni üretimle beraber patronlar, yeni saldırılarını da artırmaya ve daha yoğun işkenceye başlamış durumda. Daha önce sizlere kriz nedeniyle ikramiyeleri yarıya indirdiklerini anlatmıştım. Bu krizde patronlar kar etmeye devam ettiler; ama işçilerin ikramiyelerinin yükselmesine gelince kriz hala devam ediyor. Bu kadarla da kalmıyor, insanların işten çıkartılması için baskılar da devam etti. Bu baskılar çok çeşitli yöntemlerle uygulanıyor.

İlk baskı boyahane başladı. Burada daha önce işe aldıkları işçilere, üretime geçildiğinde ücretlerine %20-%30 civarında zam sözü veren müdür (boyahane müdürü), verdiği sözü yerine getirmediği gibi, insanlara ana avrat küfüre varana dek saldırıya başladı. Bu yolla eski işçilerin hepsini işten kovmuştu. Kalanlar ise boyun eğip çalışmaya devam ettiler. Sonra kesimhanede önce üç vardiya, sonra tekrar iki vardiya ve daha sonra ise zorunlu mesai mecburi koşulu. Bu yolla orada da eleme oldu. Bunların yapılmasının nedeni ise oradaki işçilerin kendilerinin işi bırakmasını sağlamaktı. Çünkü tazminat ödenmeyecekti. Mertül'den şimdilik bu kadar.

Şimdi, ismiyle uzaktan yakından alakası olmayan Çağdaş Tekstil'i biraz anlatalım. Öncelikle şunu belirtmek isterim. Çağdaş sözcüğü, ilerici, gelişmeye hazır ve topluma açık anlamına gelir. Özel mülkiyetin olduğu hiçbir yerde, ismi ne olursa olsun, hiçbir fabrika topluma hizmet edemez. Özellikle biz işçi ve emekçi halklara asla hizmet edemez. Onun tek hizmet edeceği sınıf, kapitalist toplumun burjuva sınıfıdır.

Daha önce, tekstil ve diğer fabrikaların 8 saatten 12 saate geçtiğini aktarmıştık. Bu fabrikalardan biri de Çağdaş Tekstil. Bu fabrikada çalışma saati 8 saat, sigorta yok, yemekhanenin küçüklüğü nedeniyle ilk girenler dışında diğer işçiler, deyim yerindeyse çöplükte yemek yiyorlar. İşçiler aydın gözüke de yine de sistemin politik saldırılarından onlar da nasibini almış ve diğer bir konu ise bu fabrikada da işbirlikçiler epey fazla. İşbaşı saati hiç şaşmaz ama çıkış, özellikle akşam çıkışı 20.30'u buluyor. Bu aksama işçilerden değil, büro elemanı olan insanlardan kaynaklı. İş saatinin fazla olmasına karşın ücretler yetersiz. 300 milyon ile 350 milyon arasında işçilerin ücretleri değişirken, 500-700 milyon arasında üretimde bulunan yöneticilerin ve ustaların ücretleri üst yönetimin ki ise 1,5-2 milyar arasında değişiyor. Bunlara karşın iş elbiselerini temin etmek herkesin kendine ait ve hiç mola yok desek doğrudur. Eğer mola denirse, yemek yiyene kadar bir ara ve 8 dakika da sigara molası veriliyor. Bakım elemanlarının bayram dahil hiç tatilleri olmazken, işçilerin de hiç Pazar tatili yok. İşe gelmeyen ise işten atılmakla tehdit ediliyor.

Çağdaş Tekstil'in bu tür baskı uygulaması, işçilerin burada geçici olarak çalışmasını ve belirli bir süre sonra da ayrılmasını (bu işten atmanın başka bir yolu oluyor) sağlıyor. Dolayısıyla Çağdaş Tekstil ne işçilere tazminat ödüyor, ne de işçi bir hak talep edebiliyor. Buradaki işçilerin durumları diğerlerinden çok kötü sayılmalı. Bu durumu bir çok fabrikada bulabiliriz. Evet, işimiz iyice zor, umudumuz ise imkansız olmasadır. Bize de zorla başarmak, buraları devrime hazırlamak düşer. Ve bu zaferi işçilerin savaşıyla kazanacağız.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Trakya'dan Bir İşçi

Diş Diş Kavgada PTT İşçileri

17 Ekim 2003 tarihinde kendilerine dayatılan kölelik koşullarını reddederek eyleme başlayan Bahçelievler PTT taşeron işçileri, eylemlerinin 28. günü olan 13 Kasım tarihinde aileleriyle birlikte Sirkeci Postanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada:

“...Bildiğiniz üzere Bahçelievler Posta ve Dağıtım Merkezlerinde ‘Köle Değil İşçiyiz, Birleşince Güçlüyüz!’ şiarı ile başlattığımız haklı mücadelemiz birinci ayını doldurmak üzere. Sizlere evlerimizde yanmayan sobalardan, su ve kuru ekmekle açtığımız iftardan, işverence kanunsuz şekilde verilmeyen vizite kağıtları nedeni ile tedavileri yarım kalan çocuklarımızdan bahsetmeyeceğiz. İçerde taşeron işçisinin alimlerinin kimin cebine hortumlanacağına karar verilmesi için ihalelerin yapıldığı bu önemli günde, tüm olumsuz koşullara ve zorluklara karşın haklarımızı almadan ve takım sözleşmesi imzalamadan çıktığımız bu yoldan dönmeyeceğimizi anlatacağız. Bunu sizlere anlatacağız ki, siz de, biz taşeron işçilerini insandan bile saymayan zihniyetin sahiplerine yaptıklarının ve yenilmelerinin kesin olduğunu anlatabiliriz.” dediler.

PTT işçilerinin eylemine Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)’nden işçiler de “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği Devrimci İşçi Komiteleri” pankartıyla, Üniversite Öğrencileri “PTT İşçisi Yalnız Değildir”, Pirelli Ekolas işçileri “Taşeron Köleliğine Karşı Ortak Örgütlenmeye” pankartlarıyla katıldı. Karyer işçileri, KESK ve bir çok grup da PTT işçilerini yalnız bırakmadı. Eylemde işçiler sık sık “Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Eşit İşe Eşit Ücret”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak”, “Eşitlik Özgürlük İşçilerle Gelecek”, Taşeron Gidecek Zulum Bitecek”, “Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız”, “Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzünü”, “Örgütlü İşçi Asla Yenilmez” sloganlarını attılar.

Basın açıklamasının ardından işçiler postaneden toplu olarak kart atma eylemi gerçekleştirdiler.□

Yaşamı Zindana Çeviren Kapitalizme Karşı İşçilerin Mücadele Birliği

Ben, 20 yaşında bir işçiyim. 10 yaşından beri çalışıyorum, Bingöllüyüm ve 6 kardeşim. Babam; ben ve bir kardeşim daha çalışıyoruz ve 8 kişilik nüfusa bakıyoruz. Sizinle şu gerçeği paylaşmak istiyorum; bizim ailede hiçbirimiz ne sinemaya, ne tiyatroya, ne konsere gitmiş değiliz. Gidemeyiz değil, gideriz ama terazinin bir tarafı gibi, aile ekonomisi de düşüş gösterir ve bunu dengelememiz 3-4 ayı bulur. Bizim yaşamımız bir terazi gibi çok hassas, sürekli dengede tutmamız gerekiyor.

Ben, günde 8.00-19.00 arası olmak üzere 11 saat zorunlu çalışıyorum. Ayrıca saat 19.00’den sonra mesailer de oluyor. Ben eve geldiğimde saat 22.00’yi buluyor. Yemem, içmem, yatmam derken, tv’deki haberlere dahi bakacak vaktim kalmıyor. Zaten o yorgunlukla bir şey düşünmek zaman kalmıyor. Ayrıca Pazar günleri de mesai var derlense, (ki bu sıklıkla oluyor, en az ayda 2 Pazar) mecburen 8.00-16.00 arası Pazar günü de çalışıyoruz. Zaten Pazar günü de çalışınca yaşamamızın bir anlamı kalmıyor.

Bu işyerinde 2 senedir çalışıyorum. Sigortam yok. Telefon yasak, sigara yasak, tuvalete gittiğimiz zaman mesaimizden kesiyorlar. Müzik yasak. Kolye, künye, saat vb. yasak. Çay molasında, çayları kendi paramızla alıyoruz. Yazın klimaları açmıyorlar. Diyecek rahatsızlandınız, iyi değilsiniz veya annen baban hasta vb. asla izin vermezler.

Bu izin mevzuuyla ilgili yaşadığımız bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum. Geçtiğimiz hafta Cumartesi günü, paydosa yarım saat kala mesai var diye söylendi. (her zaman yarım saat veya on beş dakika kala söylüyorlar “itiraz yok” diyorlar. Bu kısa süre içinde kimsenin konuşup “gelmeyelim etmeyelim” diyemiyor, düşünmeye fırsat kalmadan dağılıyoruz). Birçok arkadaş Pazar günü için izin istedi -ki en doğal hakkımızdır- Hiç kimseye izin verilmedi. İzin almak isteyip de alamayanlar arasında en yakın işçi arkadaşım da vardı. Onun da anesi çok hasta olduğundan gelemeyeceğini söylemişti.

Pazar günü arkadaşımınla birlikte, izin alamayan 15 kişi gelmedi.

Pazartesi sabah daha işe başlayalı 1 saat

olmuştu ki arkadaşımı çağırarak, “bu akşam hesabımı kes, çık işten” demişler. Ancak diğer 14 kişiyi çağırmadılar. Bu 14 kişi makinacıydı ve işte verimliydiler, onları çıkartmak işlerine gelmedi. Çünkü iyi bir makinacı bulmak kolay değildi. Ancak benim arkadaşım ortacıydı ve bir ortacı gider, bir ortacı gelir anlayışıyla ona haksızlık yapılmıştı.

Akşam arkadaşımın çıkışının verileceğinin haberini alır almaz 3-4 arkadaş karar verdik, “onu haksız yere çıkarıyorsunuz biz de çalışmıyoruz” dedik ve 2-3 saat çalışmadık. Yani makinanın başındaydık ama iş yapmıyorduk. “Bizim gibi arkadaşı haksız yere çıkardınız. Madem öbürlerini de çıkarın” diye, sürekli küçük küçük gruplar şefe yüklendik, en sonunda bizim bölümdeki 47 kişi de iş konusunda sorun çıkarınca mecburen arkadaşımızı saat 16:00 sularında geri aldıklarını açıkladılar. Yani zafer bizim olmuştu.

Eskiden de Newrozlara falan katıldım, ama işçi olduktan sonra sorunun daha da farklılaştığını gördüm ve bu konuda da gerekli mücadeleyi vereceğim. Tüm işçi arkadaşlarımız birdir.

Ben de Marx’a katılıyorum işçilerin birleşmesi gerekir

İstanbul’dan Bir İşçi

Dünya Bir Düşünce Çölü Olmayacak*

13 ülkenin hükümet liderleri ve devlet başkanları, gelişmekte olan ülkelerin doğal hakları olan şeyler için el açmak zorunda olmadıkları konusunda hemfikirler.

Havana'daki Çölleşme ve Kuraklık Karşısı 6. Birleşmiş Milletler Konferansı'nda, ilk gün tartışmaları sırasında hükümet liderleri ve devlet başkanları, bugüne kadar sorunun üstesinden gelmek için yapılan her şeyin çevre problemleri ve çölleşmenin yanında hiçbir değerinin olmadığı konusunda hemfikir oldular.

Konu üzerinde konuşan Bolivarcı Venezüella Cumhuriyeti devlet başkanı Hugo Chavez, bu gezegende en büyük karar alma sorumluluğuna sahip olanların, bu problemlerle yüzyüze gelmek için neredeyse hiçbir siyasi istek duymadıklarını vurguladı. Dünyaya empoze edilmeye çalışılan ekonomik modeli eleştirdikten sonra, bir çok ilginç şeyin olduğu Latin Amerika'nın buna uygun olmadığına açıklık kazandı. Neo-liberalizmin sonunun geldiğini ve bizim onu gömüp yeni bir dünya yaratmanın gerektiğini söyledi.

Hugo Chavez, çölleşmeye karşı mücadelenin yoksulluğa karşı mücadeleden hiçbir farkı olmadığını yineledi ve mecazi bir imge ile dünyanın her yanında ideolojik ağaçların yetiştirilmesine ihtiyaç olduğuna işaret etti. En tehlikeli çöllerin değerlerin, sevginin ve ilkelerin aşınması olduğu konusunda uyardı. Bunların coğrafik olanlardan daha tehlikeli olduğunu söyledi.

Chavez'in önerisine kısa bir cevap veren başkan Fidel Castro, gezegene hükmeden ülkelerin dünyamıza empoze ettiği ekonomik kaosa göndermede bulundu.

"Şunun sorulması gerekiyor: Dünyanın karşı karşıya olduğu felaketlerden kim sorumlu? Kim zengin ve nasıl zengin olmuş? Biz niye yardım almak yerine birilerinden yardım bekliyoruz? Hepimizin el birliğiyle sağlanacak bu yardım, bizim dünyayı kurtarmamıza yardım edecektir."

Küba lideri, çölleşme ve iklim değişiklikleri problemlerini içinden çıkılmaz bir şekilde birbirine bağlandı-

ğını ekledi.

Küba liderinin konuşmasını dikkate alan Chavez, kendilerini dilenci durumuna düşüreceklerini ve dünya bir çöl olduktan sonra protestonun bir işe yaramayacağı bir kez daha vurgulandı.

Diğer taraftan güçlü değişim rüzgarları Güney Amerika boyunca esiyor. Ve bu kapsamda Venezüella, Brezilya ve Arjantin adları geçiyor. Diğer uluslararası rüzgarın nasıl değiştiğine ve yeni liderlerin nasıl olduğuna bakıyorlar. Küba ve Venezüella devlet başkanlarının düşünceleriyle hemfikir olan Afrika ve Karayipler'den gelen diğer liderler Güney Birliğinin çok önemli ve acil olduğunu ve yeni finansal yapı için bir temel oluşturması gerektiğini söylediler.

Zimbabve devlet başkanı Robert Mugabe, konuşmasında, ülkesinin uyguladığı programları başlıklar halinde özetledi. Bu sırada, egemenliğin ulusun ekonomik gelişiminin bir parçası olduğunu söyledi.

Namibya devlet başkanı Sam Nujoma, ülkesinin toprak kaymasına karşı mücadele çabalarını açıkladı. Ve konferansı, dünyanın en eski çölllerinden biri olan Namib Çölü'nün kalbinde bir araştırma ve eğitim merkezi olduğu konusunda bilgilendirdi. Vatandaşlarını toprak çölleşmesine karşı nasıl mücadele edecekleri konusunda eğitmek amacıyla bu enstitü, Güney Batı Afrika topluluğunun gelişimi için mükemmel bir merkez olarak düzenlenmiş.

Aynı şekilde alkış alan Granada başbakanı Dr. Keit Claudius Mitchell, hükümetinin Küba ve diğer küçük Karayip Adalarının sınırlılıklarının ve zayıflıklarının bilincinde olduğunu söyledi ve çabalarının, bu sınırlandırmaların üstesinden gelmek olduğunu belirtti.

Granada'nın durumunu açıklarken, adadaki ekilebilir toprakların 133 mil kare tuttuğunu ve bu alanın %40'ının tarımsal gelişmeye adanmış yorumunu yaptı. Jamaika Başbakanı Percival Patterson tarafından, korumacılıkla ilgili problemler ana başlıklarıyla özetlendi. Patterson, ticaret ve çevre arasındaki bağlarla ilgili referansların yapıldığı yer olan Doha'da benimsenen konuşma ve karar-

ları yeniden başlatmak için Cancun'da yapılacak Dünya Ticaret Örgütü bakanlar toplantısının bir fırsat olacağını söyledi.

Patterson, çevre üzerine çok yanlı anlaşmaların, vergi bariyerleri olarak kullanılmaması şeklindeki durumu bir kez daha doğruladı.

En gelişmiş ülkelerin sözlerinin gereğini yerine getirmeleri konusundaki başarısızlıkları, Granada ve St. Vincent Başkanı olan Ralph Gonzalves tarafından yapılan katkının özünü oluşturuyordu. O, Monterey toplantısı sırasında bir yıl önce kararlaştırılan, ama hala yerine ulaşmamış olan yardımla ilgili sözlerine atıfta bulundu.

Burkina Faso'daki dramatik durum, bu ulusun başkanı olan Blaise Compaore tarafından özetlendi. Compaore hemen hemen tüm nüfusun yakıt olarak odun kullanmasının zorunlu olduğunu açıkladı. Ki bu çevreyi çok ciddi anlamda etkilemektedir. Burkina Faso'nun nüfusunun yükselen seyrinden bahsetti.

Lesetho krallığının Başbakanı Pakalitha Bethueim Mosisili, toprağının %60-70'i dağlarla kaplı olan ve çimlendirme çalışmalarının toprak kalitesine olumsuz etkide bulunduğu ülkesinin durumu üzerinde yorumlar yaptı.

Mosisili, çevresel problemlerin sınır tanımaz olduğu konusunda bir uyarıda bulundu. Ve onların üstesinden gelebilmek için birlik çağrısında bulundu.

Mali Başkanı Amadou Toure, çölleşme ve yoksulluğun üstesinden gelmek için yardıma duyulan ihtiyacı vurguladı. Bu iki felaketin dünyanın büyük bir kesimini kaplamış olduğunu belirtti.

Aynı şekilde Güney Afrika Cumhuriyeti başkan yardımcısı, çevreyi korumak ve insanlığın doğal kaynaklarının büyük çoğunluğunu elinde tutan, fakat aynı zamanda insanları yoksulluk yüzünden iyice zayıflamış olan bu ülkeleri geliştirmek için 3. Dünya güçlerini birleştirmek ihtiyacı üzerinde yoğunlaştı.

Konferanstaki diğer konuşmacılar, Fransa ve Almanya'nın toplam nüfusuna eşit 135 milyon insanın göçe zorlanacağına işaret ettiler.

Bu bilgi üzerinden konuyu genişleterek, 1997 ve 2030 yılları arasında yaklaşık 60 milyon insanın Saharan çölünü terk edip Kuzey Amerika ve Avrupa'ya göçe zorlanacağını söylediler.

*Joaquín Oramas'ın Küba Komünist Partisi Yayın Organı Granma Dergisinin 7 Eylül 2003 tarihli sayısında yayınlanan makalesinden çevrilmiştir.

"Yalnız Değiliz, Yalnız Bırakmayalım"

İnsanlık, beş kıtada soygun, sömürü, soykırım ve isyan yaşamaktadır. Emperyalist-kapitalist sistem varlığını sürdürmek için insanlığa yönelik savaş başlatmıştır. Dil, din, ırk, kültür, cinsiyet gözetmeksizin saldırıyor. Sistemi sürdürmek için yaptığı her çarpış, onun sonunu yaklaştırmaktadır.

İnsanlar, sisteme karşı durabilmek için birçok örgüt, demek, sendika vs. kurmuşlardır. Günümüzde bir, çok kadın da bu örgütlerde yer almaktadır. Kadının kurtuluşu, erkek egemenliğinden kurtulmakla ya da ekonomik alanda söz sahibi olmakla mümkün olacağı sanılmaktadır. Bu tür düşünce ve çalışmalar kadının kurtuluşunu geciktirmekte, daha çok acı çekmesine sebep olmaktadır. Burjuva basında kadın, cinsel özellikleriyle haber olmakta, cinsel kimliği üzerine baskı görmektedir.

Kırsal kesimde yoksulluk, tutuculuk kadının özgürleşmesinin önüne geçmiştir. Kadınların büyük bir kısmı kendi ihtiyacını karşılayamayan, babaya, kardeşe, oğula, kocaya mahkum durumdadır. Tüm dünyada olduğu gibi bizde de kadın; dikiş diker, yemek yapar, çamaşır yıkar, doğurduğu çocuklara bakar, ev temizler, varsa bahçesini düzenler, tarlada çalışır. Küçüklüğünden itibaren iyi bir kul, sadık bir eş olması için eğitilir. Şükretmesi, sabretmesi öğretilir. Aile bütçesine katkı için çeyiz yapar, tasarruf eder. Kılı kırk yarararak yaşamasını öğrenir. Ezilen sömürülen emekçilerin yaşanılmaz dünyasında, kadınlar çocuklarıyla ucuz iş gücünü temsil ederler. Kapitalizmin üretici güçleri sömürü çarkını döndürürken erkek egemenliği altındaki kadın iki kez sömürülür.

Öncelikle kadın sorununu toplumsal sorunlardan ayrı, cinsiyet özelliklerini öne çıkarıp, tek başına ele alamayız. Hiçbir hak altın bir tepside sunulmamıştır. Toplumsal mücadelede kadınlar, özgürleşmelerini sağlayacak işçi sınıfının saflarına geçmelidir. Kadının kurtuluşu emeğin kurtuluşuyla mümkündür.

Emekçi kadınlar devrimci birlikler kurup kendi kurtuluşlarını hızlandırmalıdır. Sınıflar mücadelesinde dünyanın yarısı olan biz kadınlara emeğimizi korumak adına ağlamak değil, savaşmak düşüyor. Yalnız değiliz, yalnız bırakmayalım. İşkencelerde, Ölüm Oruçlarında yüzlerce savaşçımız kurtuluşumuz adına kan akıttılar. Clara Zetkinler, Rozalar, Luis Micheller, Senalar, Sibeller, Aysunlar... Özgürlük mücadelesinde en önde yer alan savaşçılarımız, öncülerimiz, emekçi kadınlara yol gösteriyor, aydınlatıyorlar. Devrimci kadınlarımız komitelerde yer almalı, öncülerin yaktığı ateşi yükseltmelidir. Sınıf mücadelesinde örgütlü bir güç olarak yerini almalı, emeğe saygısızlık edenlere haddini bildirmelidir.

Gece uzun ve karanlıkta olsa, biz biliyoruz ki sabah olacak. Tan yeri ağarmakta. Yapılacak çok iş var. Hazırlanalım!
Zafer Bizim Olacak!

Y.E. Mücadele Birliği Okuru/İzmir

Proletaryanın Ölümsüz

“GENERAL”i

*“Ne parlak bir zeka meşalesi söndü,
Ne büyük bir yürek durdu”*

5 Ağustos 1895'te dünya proletaryasının ölümsüz “General”i Friedrich Engels’in ardından Lenin, Nekrassov’un bu dizeleriyle sesleniyordu. Gerçekten de insanlık, özellikle de proletarya, ne büyük bir beyni kaybetmiş olduğunu çok kısa bir süre sonra anlamıştı. Çünkü Engels, yeri kolay doldurulamayacak insanlardan biriydi. O, insanın çok yönlü gelişimine örnek gösterilebileceklerin arasında ilk sıralarda bulunuyor. Bilim konusundan askerlik sanatına, diilere duyduğu ilgiden felsefe konusuna kadar çok geniş bir yelpazede derin bilgilere sahipti Engels. O, proletaryanın hem öğretmeni, hem pratik örgütleyicisi, hem de iyi bir gözlemleyicisiydi.

Engels, 28 Kasım 1820’de Almanya’nın Barmen şehrinde doğdu. O da Marx gibi üniversite yıllarında “Genç Hegelciler”le ilişki kurdu. Marx’ı ilk kez Köln’de yayınlanan Rheinische Zeitung gazetesindeki makalelerinden tanıdı. Marx’la ilk karşılaşması 1844 yılında Paris’te oldu. O tanışmada, yıllarca sürecek olan bir yoldaşlığın temelleri atıldı ve iki bilimsel düşünüşlü insan, dünyayı yorumlamakla yetinmeyip onu devrimci yollardan değişime uğratmak için kolları sıvadı. Bu tanışıklıktan sonra hem yazılan bilimsel eserlerde, hem de işçi sınıfı mücadelesinin örgütlenmesinde kolektif bir ruh sergiliyorlar. Engels, Marxların da geçimini sağlayabilmek için, büyük bir fedakarlık örneği göstererek babasının işletmesinde işveren olarak çalışmaya razı oldu. Marx’ın ömrünün 25 yılını verdiği Kapitallerin yazımında ona her açıdan en büyük desteği Engels verdi.

İki önderin adının böyle birbirinden

ayrılmazcasına kaynaşmış, dünya proletaryasının ölümsüz önderleri olarak birisinin adının yanında diğerinin adının da anılıyor olması nedensiz değildir. Engels, bir yandan Marxlar için malikanedeki ortama katılırken, bir yandan da Kapitaller hakkında Marx’a düşüncelerini yazıyor, onun düşüncelerini alıp daha da geliştiriyor ve yazılan kısımların basılması için olanca gücüyle çaba sarf ediyordu. Onun Kapital I’in yazılıp yayınlanmasında çok büyük emeği vardı; Kapital II’yi, ama daha çok Kapital III’ü Marx’ın ölümünden sonra yayına hazırlaması, başlı başına üçüncü cildi yazmak kadar zordu; çünkü Marx’ın hangi düşüncüyü nasıl olgunlaştırmak, hangi sonuçlara varmak istediğini bilse bilse Engels bilirdi. Ve o bir kuyumcu titizliğiyle Marx’ın el yazmaları üzerine eğilmiş ve ortaya ölümsüz bir eserin son cildini de çıkarabilmiştir. Kapital I’in yayınlanmasından sonra Marx, Engels’e yazdığı bir mektupta, “Ben yapıtımı sen olmazsan sonlandıramazdım” diyor. “Ve seni temin ederim ki, senin az bulundur yeteneklerini esas olarak benim yüzümden ticarete harcıyıp paslandırdığın düşüncesi vicdanımı bir kabus gibi sürekli rahatsız ediyor” (Ateşi Çalmak 4, sf. 96) Engels, bu çalışma yoğunluğuna rağmen, proletaryaya ve insanlığa büyük eserler kazandırmayı bilmiştir. O, büyük bir alçak gönüllülükle, eğer kendisi olmasaydı da Marx’ın bir çok şeyi yapacağını, kendisinin ancak bir ikinci keman olduğunu söylese de bugün onun eserlerinin ne kadar büyük bir boşluğu doldurduğu daha iyi anlaşılıyor. Marx’la birlikte yazdıklarının yanı sıra “Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni”, “Ludwing Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu”, “Anti-Dühring”, “Almanya’da Devrim ve Karşı Devrim”, “Köylüler Savaşı” adlı eserleriyle marksizmin köşe taşlarını döşemiştir. Dilindeki sadelikli anlaşılabilirlik onun eserlerini her zaman aranırlı kılmıştır.

Engels, bu teorik faaliyetlerin yanı sıra, işçi ayaklanmalarına bizzat katılmış, bir çoğuna da komuta etmiştir. Askerlik sanatı konusundakiengin bilgisi sayesinde bari-katlarda ayaklanmanın askeri hazırlığının yapılmasına önyak olmuş; bir yandan 1864’te kurdukları Uluslararası İşçiler Birliği’ne önderlik ederken, bir yandan da

devrimin pratik olarak örgütlenmesine girişmiştir.

O, aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçilerin yaşadığı koşulların iyi bir gözlemcisi, iyi bir analizcisiydi. 1844’te yazdığı “İngiltere’de Emekçi Sınıfların Durumu” kitabı, bu konuda ulaşılmış olduğu derinliği en iyi şekilde yansıtmaktadır. Bugün okunduğunda bile insanı alıp İngiltere’nin işçi mahallelerine, fabrikalarına götüren bu kitap, Engels’in gördüğünü en iyi ve en yalın şekilde nasıl anlatabildiğinin yaşayan kanıtıdır.

Engels, kendini bir çok yönden geliştirmiş, çok yönlü bir insandı. Büro ile barikat arasında mekik dokurken bu kadar işin üstesinden nasıl gelebildiği, bugün yaşayan komünistlere örnek olmalıdır. O, ondan fazla dili anadili gibi konuşabiliyor, yazabiliyor, yirmi dili de okuyup anlayabiliyor... Askerlik sanatı üzerine geliştirdiği düşünceler, bugün hala geçerliliğini koruyor. O, bu yönü nedeniyle Marxların çocukları tarafından “General” adıyla çağrılıyor.

Engels, insan ilişkilerinde de apayrı bir düzeyi temsil ediyordu. Jenny, bir defasında Marx’a şöyle söylüyor: “Yaşamımda ender rastlanacak değerli her şeyi, gerçek aşkı yani seni ve dostluğuyani Friedrich’i tanıdığıma çok memnunum” (Ateşi Çalmak 4, sf.139). Engels, bu yönleriyle de gelecek toplumun “Yeni İnsan”ını temsil ediyordu. O, insanlarla çok kısa sürede kaynaşıyor ve hızla onları eğitmeye başlıyordu.

Proletaryanın ölümsüz “General”i bugün de bizlere ölümsüz yapıtlarıyla önderlik ediyor. Biz onun çalışkanlığının örneğini unutmamalıyız. Proletaryanın ölümsüz General’inin çalışkanlığı o derecedir ki, Kapital III’ü yayına hazırlarken gözleri rahatsızlanmıştır, ama o çalışmalarına hiçbir şekilde ara vermemiş, devrimi pratik olarak örgütlemek amacıyla daha çok koşturmuştur. Marx’ın ölümünden sonra yükü iki kat ağırlaşan Engels, bir yandan komünist enternasyonalizmi geliştirme çabası içinde olmuş, bir yandan da teorik çalışmalarını sürdürmüştür. 5 Kasım 1895’te ölümsüzleşmesi sonucu yakılıp, külleri sulara savrulmuş proletaryanın ölümsüz “General”ini bir kez daha saygıyla anıyoruz, “adı yüzyıllar boyunca yaşayacak, eseri de.”□

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

Dinci-Gerici Hareketin Gerçek Yüzü: MARAŞ-SIVAS

